

کارگر امروز

نشریه انترناسیونالیستی کارگری

WORKER TODAY

An Internationalist Worker's Paper

Vol. 1, No. 12, April 1991

سال اول، شماره ۱۲ فروردین ۱۳۷۰

اعتصاب سراسری کارگران صنعت نفت پیروز شد

اعتراض
کارگران
صنعت نفت
بعد از جنگ

صفحه ۲

اتحادیه کارگران مهندسی انگلستان:

قانون کار ایران

حقوق کارگران را پایمال می کند

مهندسی انگلیس (ا.ای.یو.) در اکتبر ۹۰ قطعنامه‌ای در محکومیت قانون کار رژیم اسلامی و در حمایت از مبارزه کارگران ایران به تصویب رساند. بقیه در صفحه ۲

مرکز خبری کارگزاران امروز: در ادامه اعتراضات اتحادیه‌های کارگری به قانون کار جمهوری اسلامی، کنفرانس منطقه‌ای اتحادیه کارگران

درباره قانون کار رژیم

قانونی که هر روز شکسته میشود

صفحه ۴

چهارمین هفته اعتصابات وسیع

معدنچیان شوروی علیه دولت

در اعتصاب هستند که مجموعاً ۳۰۰ هزار کارگر را در بر می‌گیرد. مطالبات معدنچیان که توسط کمیته اعتصاب به چاپ رسید به قرار زیر است: ۱ - استعفا پرزیدنت گورباچف. ۲ - انحلال پارلمان شوروی که به "کنگره نمایندگان مردم" موسوم است. ۳ - استعفا دولت شوروی که هیچ برنامه مشخصی برای حل بحران ندارد. بقیه در صفحه ۵

مرکز خبری کارگزاران امروز: موج اعتصابات کارگران معدن در سراسر شوروی آغاز شده است. روز ۱۹ مارس، دامنه اعتصاب معدنچیان تا منطقه "اورالز" و غرب سیبری کشیده شد و همزمان با وسعت گیری اعتصاب، کارگران کمیته سراسری اعتصاب را تشکیل دادند و خواهان حمایت بین‌المللی از مطالباتشان در اعتصاب شدند. به گفته رهبران معدنچیان ۱۶۵ معدن

حسن نئی سال دبیر انجمن حقوق بشر ترکیه در گفتگو با کارگزاران امروز:

اعتصاب معدنچیان رهبری

تورک ایش رابلرزه در آورده

دبیر اول تورک ایش وزیر کار دولت کودتا بود

صفحه ۶

یدالله خسرو شاهی: این تازه گام نخست است

صفحه ۸

وزیر نفت طی سخنرانی خطاب به کارگران نفت پیگوید که: "شما نور چشم ما هستید". به گزارش حزب کمونیست ایران، کارگران نفت توانسته‌اند اکثر قریب به اتفاق لیست بلند خواسته‌های خود در این اعتصاب را بدست آورند. بنا به این گزارش، کارگران از جمله توانستند پرداخت دو ماه حقوق کامل بعنوان عیدی سالانه را تثبیت کنند و سقف حداکثر هشت هزار تومان را که "شورای انقلاب" جمهوری اسلامی در سال ۵۹ تعیین کرده بود، بردارند. همچنین در پی اعتصاب دیماه کارگران پالایشگاهها، اجرای طرح طبقه بندی پذیرفته شده و برای مثال مبلغی که بر حسب سختی کار و میزان فنی بودن به حقوق هر نفر اضافه می‌شد، به دو برابر افزایش یافت. بعلاوه وام مسکن نیز از ۴۰۰ هزار تومان به ۷۰۰ هزار تومان افزایش یافت. این گزارش حاکی است که با پیروزی کارگران، ۲۶ نفر که در جریان اعتصاب دستگیر شده بودند آزاد شدند. □

مرکز خبری کارگزاران امروز: اعتصاب دو هفته‌ای هزاران کارگر پالایشگاههای سراسر ایران که در دیماه گذشته جریان داشت، به پیروزی چشمگیر کارگران منجر شد. این اعتصاب سراسری نفتگران که برای اولین بار پس از اعتصابات تاریخی کارگران نفت در انقلاب ۵۷، با شرکت کارمندان همراه بود، جمهوری اسلامی را به هراس انداخت تا به تریب دل کارگران را بدست آورد و

اعتراضات عظیم کارگران شرق آلمان علیه بیکاری

تظاهرات برلین: شاه مرد، زنده باد شاه

مردم شرق آلمان: ما خواستار چین و حدتی نبودیم

تظاهرات برلین

آلمان بعدی رشد نکرده است که بتوان در آنجا سرمایه گذاری کرد. آنها که قادر به این کارند هنوز رغبتی به سرمایه گذاری در شرق آلمان به خرج نمی‌دهند و مشکلات قدیمی بسیاری دیگر کسی را تشویق به صبر نمی‌کند. سیاست مداران آلمان با صراحت می‌گویند که بحران شرق آلمان بیش از آن طول خواهد کشید که در ابتدا تصور می‌شد. بنا به این گزارش، "حسادت اجتماعی" (اختلاف سطح درآمد در آلمان و برخوردهای ناشی از آن) و ازهای است که این روزها بسیار از زبان دولتمردان آلمان شنیده می‌شود. اما آنچه که مردم کارکن در شرق آلمان مرتب به زبان می‌آورند اینست که ما خواهان چین و حدتی نبودیم و انتظارمان چیز دیگری بود. بقیه در صفحه ۵

مرکز خبری کارگزاران امروز: مناطق شرق آلمان شاهد بزرگترین مبارزات و اعتراضات کارگران علیه بیکار سازیها پس از وحدت دو آلمان است. طبق برنامه‌های ضدکارگری دولت آلمان بیش از ۳۶۵ میلیون کارگر که سابقاً در نهادها و کارخانجات دولتی در شرق آلمان شاغل بودند بیکار خواهند شد. قرار است که کارگران با دریافت ۳ تا ۶ ماه حقوق بازخرید شوند.

به گزارش بیژن بهزادی گزارشگر کارگزاران در آلمان، بهانه‌های دولت پیرامون بیکار سازیها برای کارگران گفته و خسته کننده شده است. عبارات "مخارج خصوصی کردن کارخانجات دولتی سابق خیلی زیاد است"، هنوز ساختارها در شرق

کلمبیا: کارگران نفت

علیه کشتار کارگران

مرکز خبری کارگزاران امروز: روز ۸ فوریه، یکروز پس از قتل وحشیانه یک کارگر فعال اتحادیه، ۸ هزار کارگر نفت در کمپانی دولتی نفت کلمبیا دست به اعتصاب زدند. به گزارش نشریه "ورکرز ادوکیٹ" چاپ آمریکا، کارگر مذکور روز ۷ فوریه توسط نیروی "جوخه مرگ" که دست راستی و در ارتباط با دولت کلمبیاست کشته شد. در سالهای اخیر هزاران کارگر و فعال جنبش کارگری کلمبیا توسط نیروهای نظامی وابسته به دولت به قتل رسیده‌اند. □

جری تا کرو کیم مودی دوتن از فعالین سرشناس جنبش کارگری آمریکادر گفتگو با کارگر امروز:

نظم نوین جهانی همان

دوام نظم قبلی است

• انترناسیونالیسم واقعی یک نیاز مبرم است
• ما باید علیه وضعیت داخلی آمریکا اعلام

جنگ کنیم

صفحه ۷

کمالی وزیر کار:

ایران نیروی کار ارزانی دارد

مرکز خبری کارگرمروز: کمالی وزیر کار و امور اجتماعی جمهوری اسلامی در گفتگویی با روزنامه اطلاعات در دیماه گذشته اعلام کرد که "ایران یکی از کشورهای است که در آن سهم نیروی کار در قیمت تمام شده بسیار پایین است". او اضافه کرد که "الان امکانات برای پرداخت کامل این سهم وجود ندارد".

کار به افزایش ۲ هزار تومان به حقوق کارگران که از ابتدای سال ۷۰ پرداخت می شود اشاره کرد اما در پاره تاثیرات شناور شدن ریال که دو ماه قبل از افزایش دستمزد مذکور اعمال شده و با حدود ۲۰ برابر افزایش در نرخ رسمی ریال سبب افزایش فوق العاده قیمت می گردد، چیزی نگفت.

وی که در دیماه گذشته با روزنامه اطلاعات گفتگو می کرد در پاسخ این سوال که سیاستهای دولت در زمینه حفظ قدرت خرید کارگران چیست، گفت که "مهمترین راهی که مسئولین پیش گرفته اند تهیه کالاهای اساسی خارج از قیمت های موجود است". اما او اضافه کرد مشکلات بسیاری در تامین ارز بن های کارگری و حمل کالاهای وجود دارد و بنهای چند سال به تعویق افتاده است. او همچنین به واگذاری سهام کارخانجات و تهیه مسکن بعنوان دیگر سیاستهای دولت در این زمینه اشاره کرد. در مورد افزایش دستمزدها وزیر کار گفت: "سعی شده است تا هر سال در صدی به حقوقها اضافه شود... البته این پرداختها متناسب با تورم نبود و پایین تر از آن بود، ظاهرا تنها در یک سال این افزایش بیش از تورم بود و سال گذشته نیز برابر تورم بود. وقتی افزایش به اندازه تورم باشد، در حقیقت مزد را ثابت نگه داشته ایم و افزایش نداده ایم". وزیر

قانون کار از سال جاری به اجرا در می آید

مرکز خبری کارگرمروز: وزیر کار جمهوری اسلامی، که در مراسم دولتی "دهه فجر" در کارخانه صنایع بستبندی تهران سخن می گفت، اعلام کرد که آئین نامه های اجرایی قانون جدید کار که در دی ماه امسال به تصویب شورای مصلحت رسید، ظرف سه تا شش ماه آینده تدوین خواهد شد و این قانون به مرور به طی نیمه اول سال جاری (سال ۷۰) به اجرا در خواهد آمد.

انتخاب کارگر نمونه جمهوری اسلامی

مرکز خبری کارگرمروز: انضباط و ارزش های کامل اسلامی و تلاش برای افزایش تولید" جایزه داد. وی اعلام کرد که "ده کارگر نمونه مرد نیز انتخاب و در روز کارگر ۱۱ اردیبهشت معرفی خواهند شد".

اولی: باز کسی مرده این خواهرز سب ها بع شدن؟
دومی: نه بابا! انتخاب کارگر نمونه می زنند. مجلس
مردونه من را هم ۱۱ اردیبهشت می گیرن.

کارگران بنز خاور در معرض اخراج

مرکز خبری کارگرمروز: کارگران کارخانه بنز خاور، تولید کننده کامیونهای بنز در ایران، بدنبال چند ماه افزایش شدت کار و کنترل شدید انضباطی، اکنون در معرض اخراج قرار دارند. بنا به گزارش نشریه "راه کارگر"، مدیریت این کارخانه بمنظور افزایش تولید، طرح انضباطی شدیدی را به مورد اجرا گذارد تا از مهر ماه گذشته تولید کامیون را در طی دو

گردهمایی دوستداران کارگرمروز

(کارگر امروز هم اکنون توسط شبکه های توزیع حرفه ای در ۱۲ مرکز فروش نشریات خارجی در لس آنجلس توزیع می گردد) تلاش برای توزیع نشریه در مغازه های ایرانیان. ۳ - کمپین برای معرفی و افزایش آبونمان کارگر امروز در آمریکا. (هم اکنون بیش از ۱۰۰ اتحادیه و مرکز مطالعات خاورمیانه نشریه کارگر امروز را دریافت می کنند) افزودن ۵۰ مرکز مطالعات خاورمیانه به لیست دریافت کنندگان نشریه کارگر امروز □

مرکز خبری کارگرمروز: اولین گردهمایی دوستداران کارگر امروز در لس آنجلس - آمریکا با شرکت ۹ تن در ششم مارس برگزار شد و درباره تهیه گزارش برای نشریه، ایجاد کمپین تبلیغاتی برای معرفی کارگر امروز و توزیع وسیعتر آن به بحث پرداخت و از جمله تصمیمات زیر را اتخاذ کرد: ۱ - ایجاد یک صندوق مالی برای فعالیتهای کارگر امروز. ۲ - افزایش مراکز فروش نشریه.

کارگری، شمولیت قانون برای کارگاههای کوچک و کارگران بخش کشاورزی، و... را به تفسیر و تعبیر مراجعی نظیر شورایی عالی کار، وزیر کار، و بنا بر این تهیه و تصویب آئین نامه اجرایی چنین قانونی مدت زیادی به طول خواهد انجامید. از سوی دیگر "علیرضا محبوب" دبیر کل خانه کارگر جمهوری اسلامی، حمایت کامل خانه کارگر را از قانون جدید کار اعلام کرد. □

بقیه از صفحه اول

قانون کار ایران حقوق کارگران را پایمال می کند

به گزارش حزب کمونیست ایران این قطعنامه که سپس در ژانویه ۹۱ به تأیید کنفرانس شاخه اسکاتلند اتحادیه کارگران مهندسی رسیده است، اکنون در راه کنفرانس سراسری "ا.ای.یو" در لندن است که در صورت تصویب به سیاست کل اتحادیه کارگران مهندسی انگلیس تبدیل خواهد شد. متن قطعنامه کنفرانس منطقه ای "ا.ای.یو" بخش ساختمانی که با کوشش فعالین حزب کمونیست ایران در انگلستان به تصویب رسیده، بدینترتیب است:

"این کنفرانس از کارگران ایران در مبارزه شان برای دستیابی به حقوق پایه ای پشتیبانی می کند. ما تلاشهای مقامات ایران برای به تصویب رساندن پیش نویس فعلی قانون کار را بشدت محکوم می کنیم. این پیش نویس آشکارا پایه ای ترین حقوق کارگران ایران را پایمال می کند." □

۴ ساعت کار برای کارکنان دولت

مرکز خبری کارگرمروز: در جلسه هیات دولت در هفتم اسفند ماه گذشته "لایحه نظام هماهنگی پرداخت در دستگاههای دولتی" به تصویب رسید که بنا به یکی از مواد این قانون ۴۰ ساعت در هفته مشمول بود. مطابق ماده دیگری کلیه دستگاهها و شرکتهای دولتی دارای مقررات استخدامی خاص و نهادهای انقلاب اسلامی می توانند مشمول این قانون شوند. یاد آور شویم که قانون کار جدید جمهوری اسلامی ساعت کار رسمی کارگران را ۴۴ ساعت در هفته قرار داده است. □

اعتراض کارگران صنعت نفت بعد از جنگ

کاهش نگرانی مقامات شرکت نفت را برانگیخته بود، بمدت سه ماه تا اردیبهشت سال ۶۸ ادامه داشت و در واقع ترمینی برای حرکات بعدی بود. در اواخر اردیبهشت ۶۹ اعتراض کارگران صنعت نفت اینبار در پالایشگاه اصفهان سر باز کرد. کارگران در اعتراض به اضافه کاری خواهان دو برابر دستمزد برای ساعات اضافی شدند. "دو برابر دستمزد برای اضافه کاری"، خواستی که بدلیل فشارهای سنگین اقتصادی، مدتها عمدتا در آژیتاسیون کارگران کمونیست و مبارز مطرح بود، اینک طی اعتصاب کارگران نفت اصفهان به جلوی صحنه رانده می شد. اعتصابی که علیرغم دستگیری ۳۰ نفر از کارگران، گسیل مقامات حکومتی و دیگر فشارها، حدود دو هفته و تا آزادی کارگران زندانی و گرفتن قول مساعد برای افزایش دستمزدها ادامه داشت. این اعتصاب نیز به نوبه خود صرفا محدود به کارگران پالایشگاه اصفهان نماند، و از جمله جنب و جوشی را در بین کارگران پالایشگاه تهران برانگیخت. چندانکه در خرداد ماه و در واکنش به همین اعتراضات وزیرکار و وزیر نفت به دلجویی و

دادن وعده وعید به کارگران نفت برخاستند و هیاتی از وزارت کار برای رسیدگی به شکایات و شکایات کارگران به پالایشگاه اعزام شد. کارگران به این هیات گفتند: بیفایده است که ما فاقد حق برپایی تشکل باشیم و خواستهایمان را به شما بگویم تا به گوش دولت برسد. در دیماه ۶۹ اعتراض کارگران نفت دیگر شکلی کاملا سراسری به خود گرفت. ابتدا کارگران پالایشگاه آبادان و اصفهان، و سپس تهران و شیراز و تبریز، اعتصابی دو هفته ای برپا کردند. در این اعتصاب تمامی کارکنان اعم از کارگر و کارمند شرکت کردند، امری که برای سالها بی سابقه بود. تمام تلاشهای مقامات امنیتی رژیم و از جمله نظیر فراخواندن کارگران مبارز به زندان اوین و ممنوع کردن شرکت آنها در اجتماعات کارگران، نتوانست کارگران نفت را، که یک هفته به دولت مهلت داده بودند، از یک پیروزی حساس و تعیین کننده بازدارد: کارگران تقریبا به تمامی لیست خواستهای اعتصاب که عمدتا در زمینه افزایش دستمزد مطرح شده بود، دست یافتند. اعتصاب دیماه ۶۹ نه فقط یک قدرتمندی و پیروزی چشمگیر برای حدود ۹۰ هزار کارکنان نفت، که یک واقعه مهم سالهای اخیر جنبش کارگری است. کارگران نفت تاریخا پیشگام سایر بخشهای طبقه کارگر در ایران بوده اند □

ISSN 1101-3516 Tryck: HS Offset AB 1991

کارگر امروز

نشریه انترناسیونالیستی کارگری
WORKER TODAY
An International Workers Paper

Editor: Reza Moqaddam

سر دبیر: رضا مقدم

Bank Account: حساب بانکی 5201-3306202 S.E. Banken Stockholm, Sweden

Address: آدرس W.T. Box 6278 102 34 Stockholm Sweden

اروپا: یکساله ۱۲۰ کرون سوئد - ششماهه ۷۰ کرون سوئد
دیگر کشورها: یکساله ۱۸۰ کرون سوئد - ششماهه ۱۰۰ کرون سوئد
- بها برای موسسات دو برابر قیمت های فوق است
- تمام قیمتها با محاسبه هزینه پستی است

فرم آبونمان

مایلم نشریه کارگر امروز را مشترک شوم. □ یکساله □ شش ماهه
لطفا نشریه و صورت حساب را به آدرس زیر برایم ارسال کنید:

Mr/Ms/Institution _____
Address _____
Postcode _____ City _____ Country _____

فرم پر شده را به آدرس کارگر امروز ارسال کنید

W.T.
P.O.Box 241412
L.A., CA 90024
USA

توجه! مشترکین نشریه در آمریکا و کانادا جهت دریافت کارگر امروز با آدرس مقابل تماس بگیرند

کارگزار امروز

نبرد در اول مه ۶۹

در اول مه سال ۶۹ نیز کشاکش بین کارگران و دولت سرمایه اساسا بر سر برگزاری مراسم مستقل روز کارگر متمرکز بود. جمهوری اسلامی پس از ناکامی در تلاش چندین ساله‌اش برای انکار روز جهانی کارگر و یا انتقال آن به یک روز مذهبی، مدتهاست که هم خود را تماما مصروف جلوگیری از مراسم مستقل کارگری و کشاندن کارگران به مراسم دولتی می‌کند. تحریم گسترده مراسم دولتی روز کارگر سال ۶۹ توسط کارگران، چه در تهران و چه شهرستانها، ناکامی را که بیش از پنج سال جمهوری اسلامی تجربه می‌کند، بار دیگر به نمایش گذاشت. از سوی دیگر اقداماتی که جمهوری اسلامی علیه برگزاری جشن اول مه توسط کارگران در سال ۶۹ بویژه در سنجق به آن متوسل شد، نشان داد که رژیم سرمایه حاضر به هر جنایتی علیه اول مه و نمایش اتحاد کارگران است.

آزمونی تلخ برای شورای اسلامی

در سال ۶۹ این شوراهای اسلامی و ستاد مرکزی آنها خانه کارگر جمهوری اسلامی بودند که رسماً مأمور برگزاری مراسم دولتی شدند. وزارت کار اعلام کرد که مراسم امسال به "خود کارگران" واگذار می‌شود! و این آزمونی حساس برای خانه کارگر بود. چرا که هر اندازه که می‌توانست کارگران را به مراسم دولتی بکشاند، علاوه بر مصارف داخلی، سند "معتبری" هم برای نشان دادن به مجامع بین المللی بدست می‌آورد. خانه کارگر تبلیغات وسیع و بی سابقه‌ای را سازمان داد، نه یک روز که چند روز مراسم ویژه روز کارگر ترتیب داد، و مراسم نهایی را بر سر گور خمینی که چند ماهی از مرگش می‌گذشت برپا کرد تا مگر از بقایای احساسات مذهبی نیز سود جوید. علاوه خانه کارگر بعنوان مشوقی برای کشاندن کارگران به مراسم دولتی اعلام کرد که "در یازده اردیبهشت در طول مراسم کار تعطیل است". و وزارت کار برای آنکه این گفته تعبیر دیگری نشود بخشنامه‌ای صادر کرد که "نایسته است که کارگران عزیز ابتدا در محل کار حاضر شوند و دسته جمعی به محل مراسم بروند!"

با اینهمه، نتیجه‌ای بهتر از مراسم دولتی روز کارگر در سالهای قبل - نظیر برهم زدن سخنرانی خامنه‌ای رئیس جمهور قبلی و رهبر فعلی جمهوری اسلامی توسط کارگران در استادیوم آزادی در سال ۶۴ و یا خالی ماندن استادیوم امجدیه در سال بعد - برای جمهوری اسلامی حاصل نشد. بر عکس، اول مه ۶۹ در عین حال به نمایش بی‌اعتباری انکار ناپذیر شوراهای اسلامی در بین کارگران نیز تبدیل شد.

تحریم مراسم دولتی

گزارشاتی که حزب کمونیست ایران از چگونگی اول مه در چند کارخانه منتشر کرده است می‌تواند تصویری از تحریم مراسم دولتی توسط کارگران بدست دهد: در کارخانه "دارو پخش" تنها ۱۲ کارگر حاضر به شرکت در مراسم دولتی شدند که بخاطر اینکه آبروریزی نشود از شرکت همانها نیز صرف نظر شد. در کارخانه‌های "زامیاد" و "روغن نباتی جهان" اکثریت کارگران را به اجبار سوار اتوبوس کردند، اما کلیه کارگران در بین راه پیاده شدند و از حضور در مراسم دولتی خودداری کردند. در کارخانه "پارس الکتریک" فقط چند نفر از حواریون انجمن اسلامی به مراسم دولتی رفتند. در کارخانه "تولیدارو" علیرغم تلاش مدیریت برای بردن کارگران به "مقر" فقط چند نفر حاضر شدند به مراسم بروند که با مشاهده تحریم مراسم دولتی از سوی اکثریت کارگران آنها نیز برگشتند. در کارخانه "ایران پویا" با وجود آنکه تمام سرویسهای ایاب و ذهاب را برای بردن کارگران به مراسم آماده کرده بودند، بجز عده‌ای معدود کسی حاضر به شرکت نشد... در شهرستانها نیز وضع کمابیش به همین ترتیب بوده است. از جمله در خرم آباد قرار بود که مراسم دولتی در مسجد بزرگ شهر بر پا شود و برای مثال در کارخانه "پارسیلون"، تولید کننده نخ با چند صد کارگر، تبلیغات وسیعی برای کشاندن کارگران به مراسم دولتی صورت گرفت. اما مراسم دولتی در این کارخانه به تمامی از طرف کارگران تحریم شد و جز

مراسم دولتی را تحریم کرده بودند، تنها توانستند در فواصل کار و در جمعهای کوچک در باره اول مه و اتحاد جهانی کارگران صحبت کنند. در مجتمع عظیم و در حال ساختمان "فولاد مبارکه اصفهان"، اول مه همراه رشته اعتصابات گسترده‌ای علیه افزایش ساعت کار بود. در چند شرکت این مجتمع اول مه را جشن گرفتند. "در شرکت سامن با ۳۵۰ کارگر، هفت هزار تومان برای برگزاری اول مه جمع شده بود... مراسم در ساعت ۱۲ تا ۱ ترتیب داده شده بود تا کارگران دیگر شرکتها هم بتوانند

اعضای انجمن اسلامی حتی یک کارگر هم در مراسم دولتی شرکت نکرد. روزنامه "کار و کارگر"، ناشر افکار شوراهای اسلامی، در باره مراسم دولتی خرم آباد چنین نوشت: "مراسم ساعت ۹ صبح روز ۱۱ اردیبهشت و با شرکت کارگران، مدیران کلیه واحدهای دولتی، فرماندهان سپاه، ژاندارمری، ارتش، معاونت سیاسی استانداری، و دیگر نیروهای سپاه پاسداران و دیگر نیروهای نظامی - انتظامی استان، جمعی از نمایندگان استان در مجلس و گروه کثیری از امت حزب الله... برگزار شد."

اول مه صحبت کرد. یکی از زنان شرکت کننده در مورد حقوق زنان و وضعیت یکسال گذشته خود صحبت کرد. و پس از آن مقاله‌ای توسط یکی از شرکت کنندگان درباره استعمار طبقه کارگر در جمهوری اسلامی خوانده شد. چند قطعه شعر و سرود به مناسبت اول مه خوانده شد در پایان قطعنامه‌ای از سوی یکی از حاضران خوانده شد و پس از پایان مراسم همگی به خارج شهر رفته و به تفریح و شادی پرداختند."

دستگیری و اعلام علیه اول مه

مراسم مستقل کارگران در اول مه در هر سطحی که برگزار می‌شود مضمونی کاملاً رادیکال و در نتیجه علیه جمهوری اسلامی دارد. علاوه بر مراسم دولتی و تکاپوی شوراهای اسلامی و وزارت کار در جلوگیری از مراسم مستقل اول مه، دستگیری و زندان و اختناق رژیم نیز علیه مراسم مستقل کارگری و برپا کنندگان آنست. اول مه سال ۶۹ در سنجق شاهد شدیدترین اقدامات چنایتارانه جمهوری اسلامی بود. کارگران سنجق از سال ۶۵ اقدام به برپایی میتینگ بزرگ اول مه در وسط شهر می‌کنند. اجتماعی که در آن رادیکالترین خواستهای کارگران ایران علناً مطالبه و اعلام شده است. بعد از اول مه ۶۸ رژیم اسلامی با موجی وسیع از دستگیری کارگران مبارز و سرشناس شهر کوشید تا مانع تکرار میتینگهای اول مه در سنجق شود. چند روز پیش از اول مه ۶۹ رژیم غیر اعدام "جمال چراغ ویسی" یکی از سخنرانان اجتماع اول مه در سال پیش و نیز تعدادی از زندانیان سیاسی را که مدتی قبل تر اعدام کرده و مخفیانه به خاک سپرده بود پخش کرد. و این علاوه بر اقدامات شدید نظامی و گسیل گشتیهای ویژه بود که هر سال رژیم در مقابله با اول مه در سنجق به آن متوسل می‌شود. با اینهمه در سال گذشته کارگران سنجق اجتماعات اول مه را در ابعاد کوچکتر و بصورت پراکنده برگزار کردند. امسال رژیم اسلامی با راه انداختن موج تازه از دستگیری کارگران و اعدام مخالفین در دیماه گذشته، حتی زودتر از سال پیش به مقابله با اول مه در سال آینده برخاسته است.

در بهار امسال گروهی از کارگران سنجق طی بیانیهای در اعتراض به اعدام "جمال چراغ ویسی" و تهدید اعدام علیه کارگران چنین اعلام کردند: "این دهها کارگر زندانی جرمشان اینست که در اجتماعات اول مه شرکت کرده‌اند و از مشکلات و بی حقوقیهای خود سخن گفته‌اند. از تمام اتحادیهها و تشکلهای کارگری چه در ایران و چه در جهان می‌خواهیم که با ما همصدا شده و رژیم اسلامی را بخاطر این جنایاتش محکوم کنند و برای آزادی زندانیان کارگر مبارزه کنند."

برگزاری مراسم مستقل

شرکت کنند... مراسم مستقل در میان استقبال کارگران و با حضور کارگرانی از شرکتهای "احداث و صنایع ارکان"، "موتناژ صنعت"، "توسعه"، و "اسپندان" برپا شد. کارگران علاوه بر صحبت در باره اول مه درباره خواستهای جاری خود صحبت کردند... اما برگزاری مراسم مستقل در اجتماعات خانوادگی و در پارکها و باغات اطراف شهر نیز رسمی است که سابقه دیرینه‌ای در ایران دارد. بنا به گزارش حزب کمونیست، کارگران در سال ۶۹ در شهرهای مختلف، در مواردی نظیر این اجتماع خانوادگی در تهران، اول مه را جشن گرفتند: "در اول مه همه با قرار قبلی و تهیه ناهار مفصل در خانه یکی از کارگران جمع شدند. خانه با شعار و کاغذ رنگی تزیین شده بود. مراسم با یکدقیقه سکوت بیاد جانباختگان اعتصاب شیکاگو و کلیه جانباختگان شروع شد. سرود انترناسیونال توسط یکی از حاضرین خوانده شد و سپس یکی از حاضرین در باره تاریخچه و اهمیت

گرچه تحریم مراسم دولتی و بی‌اعتنایی به شوراهای اسلامی همگیرترین جنبه عمل کارگران در اول مه ۶۹ بود، اما همراه با آن تلاش و اشتیاق کارگران برای برپایی مراسم مستقل نیز بارز بود. در تقریباً تمام کارخانههایی که ذکر شد، کارگران کوشیدند زیر فشار اختناق دولت سرمایه مراسم خود را مستقلاً جشن بگیرند. برای مثال در کارخانه دارو پخش "اول مه با شرکت اکثریت کارگران بخوبی برگزار شد. همه کارگران با شرکت در خریدن گل و شیرینی و تبریک گفتن به یکدیگر، این روز را با شکوه تر از سال قبل برگزار کردند". در پارس الکتریک "روحیات خوبی برای تعطیل این روز مشاهده می‌شد... از یک هفته قبل با شور و اشتیاقی بیش از سال گذشته کارگران در تدارک برگزاری اول مه بودند و بسیاری با شادمانی در برپایی این روز فعال بودند". در کارخانه پارسیلون کارگران که همگی

۲۵٪ تخفیف برای مشترکین کارگر امروز

مشترکین میتوانند کتاب "کار ارزان، کارگر خاموش" را با ۲۵٪ تخفیف (با هزینه پست معادل ۶۰ کرون سوئد) از مرکز آبونمان نشریه دریافت کنند.

"کار ارزان، کارگر خاموش" میگزرد بررسی طرح قانون کار جمهوری اسلامی

شرکت کنندگان در میگزرد ایرج آذرنی، سیدقوامی، لاسر جاوید، منصور حکمت، شبلا داننفر، رضا مقدم، مسعودی سایر انتشارات سامان - مهرماه ۶۹، ۳۲۰ صفحه

"کار ارزان، کارگر خاموش" متن مباحثات میگزردی است که طی ماههای گذشته چندین بار از صدای حزب کمونیست ایران پخش شده است. "کار ارزان، کارگر خاموش" نقد کوشنده‌ای از طرح قانون کار جمهوری اسلامی است و ماهیت ارتجاعی این رژیم را در برافروخته طبقه کارگر بروشنی بنمایش میگذارد. از مجموعه مباحثات "کار ارزان، کارگر خاموش"

چهار سال اول مه در کردستان

است. با این وصف کارگران در چند سال گذشته توانسته‌اند توطئه‌های رنکارک آنها را خنثی کرده و با تحریم یکپارچه مراسم فرمایشی روز کارگر، مراسم مستقل خود را برگزار کنند.

اول مه ۶۶

در اول مه سال ۶۶ مراسم مستقل کارگری در چندین نقطه از شهر سنجق برگزار شد و تنها در یکی از اجتماعات کارگری این شهر در پاساژ عزتی ۲ هزار نفر جمع شدند. در همین سال مراسم متعدد دیگری در کارخانه پوشاک و شاهو سنجق و در دهها جمع و محفل خانوادگی برگزار شد. بقیه در صفحه ۸

و پلاکاردهای ویژه اول مه، تدارک برافروختن آتش در ارتفاعات مجاور شهر از جمله تدارک اول مه در این چند ساله بوده است. غروب روز قبل از اول مه شعله‌های آتش بر فراز ارتفاعات شهرها یادآور فرارسیدن اول مه است. این تحرک در اول مه ۶۸ سنجق ابعاد بیسابقه‌ای یافت. از روز ۸ اردیبهشت، جمعه قبل از اول مه، جمع کثیری از مردم شهر دسته دسته بطرف کوه آپیدر در سنجق رفتند و در آنجا ضمن نصب پرچم سرخ و پلاکاردهای اول مه به رقص و پایکوبی پرداختند و شهر در پرتو شعله‌های آتش روشن شد. گسترش فضای پلیسی و جلوگیری از برگزاری مراسم مستقل کارگری نیز جزئی از اقدامات مقامات حکومتی در کردستان در پیش از اول مه بوده

در چهار سال گذشته، هر سال اول مه در کردستان علیرغم همه تقلاهای حکومت برای ممانعت از برگزاری آن، علیرغم دستگیریها و ایجاد جو رعب و کنترل محلات کارگری و... مستقل از مراسم فرمایشی دولتی و با شور و شوق بسیار در اجتماعات بزرگ و صدها جمع و محفل کوچکتر برگزار شده و فضای شهرهای کردستان را بشدت تحت تاثیر قرار داده است. علاوه بر فعالیت و تلاش پیشروان کارگری برای برگزاری اول مه که قاعدتاً از مدتی پیشتر آغاز می‌شود، پخش وسیع تراکت و اعلامیهها با مضمون شادباش اول مه و فراخوان برای برگزاری مستقل این جشن کارگری، تدارک برگزاری مراسم و تعیین محل آن، اجتماع در تفریحگاهها و کوههای مشرف به شهر و نصب پرچم

مراکز فروش کارگر امروز

انگستان
Collects International
129-131 Charing Cross Rd
London WC2H 0EQ

سوئد
Röda Stjärnan Bokhandel
Fjärde Langgatan 8 B
Göteborg
Saluhallen Kungssportsplatsen
Skollevend Delikatesser
Göteborg
Röda Rummet Bokhandel
Storgatan 15
Göteborg

فرانسه
Wagram
Ch. de Gavelle-Etoile
Paris
George V
99 Ave Champs-Élysées
Paris

آلمان
Karl Winter OHG
Buchhandlung
Ludwigenstraße str. 20
Zambon-Verlag
Leipzig str. 24
8000 Frankfurt 90
Tel: 779223
Karlplatz
Passage Lokal 14
U2 Station
Manahiller str.
Zeitschriftenladen
Heinrich-Heine
Buchhandlung
Schlüter str. 1
2000 Hamburg 13
Buchladen
Oster str. 156
2000 Hamburg 20
Das Arabische Buch
Buchhandlung
Knebeck str. 16
D-1000 Berlin 12
Tel: 030-3138021

اتریش - وین
Flohmarkt:
Jeden Samstag

دانمارک
Demos Butikken
Elsengade 27
2300 København

من یکی از شاهدان جنایات رژیم هستم

یک بازرسی واقعی و به حقیقت نزدیکتر انجام گیرد. من که خودم از فعالین جنبش کارگری ایران هستم شخصا حاضرم در صورت پذیرش شروطی که رئیس آن در زیر می‌آید همراه هر هیئتی به ایران بروم.

۱ - خانواده‌ام در ایران مورد آزار و اذیت قرار نگیرند.

۲ - خانواده کارگران اعدام شده آزاد باشند که بدون حضور مقامات جمهوری اسلامی با هیئت اعزامی ملاقات کنند و به این علت مورد آزار و اذیت قرار نگیرند.

۳ - باید تضمین شود که فعالین جنبش کارگری ایران که هم اکنون در زندان هستند و یا بعد از شکنجه آزاد شده‌اند بدون هیچ عواقبی از جانب جمهوری اسلامی با هیئت ملاقات کنند.

۴ - نتایج این بازرسی بطور علنی منتشر گردد.

با این شرایط من حاضرم همراه هیئتی که از جانب اتحادیه‌های کارگری تعیین می‌شود به ایران بروم و تعداد زیادی از کارگران زندانی، شکنجه شده و خانواده‌های کارگران اعدام شده را معرفی کنم و ترتیب ملاقات آنها را با این هیئت اعزامی بدهم. □ رضا شهرستانی

کنید تا مورد استفاده این کارگران که از هر نوع آزادی ملی و طبقاتی محروم هستند قرار بگیرد؟ فرض کنید کرها بدلیل موقعیت سیاسی، اجتماعی و فرهنگی که در آن قرار گرفته‌اند زبان خود را فراموش کرده‌اند و احتیاجی به آن نیست. اما کارگران عرب که در زیر استثمار نظامی سرمایه‌داری و مالکیت خصوصی اجازه خواندن را هم ندارند چگونه انگلیسی یاد بگیرند؟ راستی از کار شما سر در نمی‌آورم و حق انتقاد را بخودم می‌دهم. □ نظر من این ناپرابری است. امضاء محفوظ - آنکارا - ترکیه

نامه به سردبیر

نامه‌هایی که به قصد درج در این ستون ارسال می‌شوند باید:

- ۱- کوتاه باشند
- ۲- تایپ شده یا کاملاً خوانا باشند
- ۳- چنانچه نویسنده مایل به درج نام خود نیست، تصریح شود تا امضاء محفوظ بماند.
- ۴- کارگزاران در انتخاب و تلفظ نامها آزاد است.

کارگر امروز را نمیتوانم بخوانم

سردبیر کارگزار امروز! من یک کارگر آواره کرد هستم که در آنکارا می‌باشم. چند شماره از نشریه کارگر امروز را دیده‌ام و آنها را یکمک دوستانی که اینجا فارسی بلدند خوانده‌ام. در این رابطه انتقادی دارم. من یک کارگر تشنه آزادی هستم و مانند هر کارگری می‌خواهم از اوضاع همه کارگران جهان مطلع شوم. از روزی که یکی از دوستانم برایم تعریف کرد که محتوای این نشریه چیست من "کارگر امروز" را دوست دارم و خودم را در آن سهم می‌دانم، چون من هم یک کارگر امروز هستم. از همان روز بدنبال همه شماره‌های آن هستم. من تمام صفحات کارگر امروز را ورق می‌زنم اما چون زبان فارسی و انگلیسی بلد نیستم نمی‌توانم آنها را بخوانم. من از این مسئله ناراحتم.

با چند نفری هم که در این رابطه صحبت کرده‌ام، می‌گویند زبان فارسی یاد بگیر. یادگیری زبان به یک زمان طولانی احتیاج دارد. فرض کنید که من زبان فارسی هم یاد گرفتم اما به میلیونها کارگر کرد که حتی بزحمت می‌توانند زبان کردی را بخوانند و بنویسند، چه برسد به فارسی و انگلیسی چه می‌گویند؟ میلیونها کارگر عرب چی؟ آنها چگونه زبان فارسی یاد بگیرند تا نشریه کارگر امروز را بخوانند؟ در حالیکه آنها بعلت فشار کار زیاد حتی وقت ندارند استراحت کنند. این کارگران بطور از اوضاع کارگران کشورهای دیگر و مهارت آنها مطلع شوند؟ نشریه کارگر امروز ۱۲ صفحه دارد که ۹ صفحه فارسی و ۳ صفحه انگلیسی است. آیا امکان آنها ندارید که یک صفحه آنها به زبان عربی و مقداری را نیز به زبان کردی منتشر

طبقه کارگر روا می‌دارد، سنجید. کارگران خارجی و مشخصا بین یک تا دو میلیون کارگر مهاجر افغانی اولین قربانیان هستند. "ماده ۱۲۰: اتباع بیگانه نمی‌توانند در ایران مشغول به کار شوند مگر آنکه اولاد دارای روادید ورود با حق کار مشخص بوده و ثانیا مطابق قوانین و آئین نامه‌های مربوطه، پروانه کار دریافت دارند." و بعنوان یک نمونه، "آئین نامه مربوطه" برای کارگران افغانی مقرر می‌کند: که آنها جز در کارهای بسیار پست و شاق نظیر مرغداری و گاوداری و چاه کنی و غیره، حق کار ندارند. که شامل هیچ قانونی، حتی همان حداقل دستمزد رسمی و ۴۴ ساعت کار، نیستند و هیچگونه بیمه و خدماتی به آنها تعلق نمی‌گیرد...

بنا به مواد ۱۸۹ تا ۱۹۱، کارگران بخش کشاورزی، دامداری، صیادی، حمل و نقل، خدمات خانگی و همچنین تمام کارگاههای کوچک کمتر از ده نفر را "می‌توان بر حسب مصلحت موقتاً از شمول بعضی از مقررات این قانون مستثنی نمود". بعبارت دیگر میلیونها کارگر را می‌توان مطابق "آئین نامه‌هایی که بعداً هیات وزیران مقرر می‌کند، مشمول قوانینی به مراتب بنده و اتر کرد. وارد کردن این تبصرهها - که در متن پیش نویس قبلی نبود - شاهکار شورای مصلحت در ارزیابی کردن نیروی کاری مفت به بورژوازی است.

و بالاخره هولناک ترین نمونه: "کارگران کارگاههای خانوادگی که انجام کار آنها مختصراً توسط صاحب کار، و همسر و خویشاوندان نسبی درجه یک از طبقه اول وی انجام می‌شود، مشمول مقررات این قانون نخواهند بود" (ماده ۱۸۸). برای این بردگان خانوادگی، حتی "آئین نامه" ای هم ذکر نشده است.

قانونی که شکسته می‌شود

قانون کار جمهوری اسلامی منتج از نبردی دوازده ساله بین کارگران و رژیم سرمایه است. کارگرانی که در سالهای انقلابی ۶۰ - ۵۷، مطالبات خود از جمله ۴۰ ساعت کار را توسط شوراها به اجرا گذاشته بودند، با وحشیانه‌ترین حملات پس رانده شدند. از سال ۶۱، و در توازن قوایی کاملاً به نفع بورژوازی، دور دیگری از نبرد بر سر قانون کار آغاز شد. در این دور فرض بورژوازی بر این بود که کارگران را عقب رانده و مساله بر سر این بود که بالاترین حد تحمیل بی حقوقی به کارگران ایران کدامست.

سالهای ۵۸ تا ۶۰ در بسیاری از کارخانها و به ابتکار شوراهای کارگری به اجرا در می‌آمد. بعلاوه قانون کار رژیم ۴ ساعت اضافه کاری در روز را پذیرفته، و بنابراین هفته کار می‌تواند تا ۶۸ ساعت نیز افزایش یابد (ماده ۵۹). اما در عوض هیچگونه فضایی برای کاهش ساعت کار و یا حتی مذاکره بر سر آن چه در سطح سراسری و چه محلی وجود ندارد.

ماده ۲۷ قانون کار مصوب می‌گوید هرگاه کارگر در "انجام وظایف محوله قصور ورزد" و یا "آئین نامه انضباطی را نقض نماید"، کارفرما مجاز است که کارگر را با "نظر مثبت شورای اسلامی"، اخراج کند. "وظایف محوله" چیزی است که توسط کارفرما تعیین می‌شود، و "آئین نامه انضباطی" نیز، بنا به تبصره همین ماده، توسط شورای عالی کار تهیه و به تصویب وزیر کار می‌رسد، و سرانجام اگر کارگر به اخراج شکایت کند، توسط "هیات های حل اختلاف" سابق الذکر مورد رسیدگی قرار می‌گیرد! و همه اینها یعنی رسمیت دادن به اخراج کارگر، هر زمان که کارفرما اراده کند.

علی رغم تمام دست و دل بازیهای که قانون کار در مورد بیکارسازیها و تعطیل کارگاه بخرج داده، کارگران تنها در صورتی قادر به استفاده از بیمه بیکاری بسیار نازل و محدود جمهوری اسلامی هستند که علاوه بر شرایط پیچ در پیچ بسیار، "اداره کار تأیید کند که بیکاری کارگر علیرغم میل خود او بوده است!" تمام فصل مطول مربوط به "ایمنی کار" هیچگونه تعهد جدی برای کارفرماها در برابر شرایط بسیار ناامن کار در ایران ایجاد نمی‌کند. بخش مربوط به "کار زنان" آشکارا توهمین به زنان در لفافه دلسوزیهای پدسرالانه است. ماده ۷۵ زنان را از کارهای "خطرناک، سخت و زیان آور" و "انواع دیگری که" به پیشنهاد شورای عالی کار و تصویب وزیر کار" تعیین می‌شود "ممنوع" کرده است. نه در این قانون و نه در هیچ قانون دیگری مرخصی دوره نگهداری از نوزاد برسمیت شناخته نشده است. حداقل سن کار حرفه‌ای در قانون کار جمهوری اسلامی فقط ۱۵ سال است. ...

خیل محرومان از قانون

قانون کار جمهوری اسلامی را، نه فقط با بی حقوقی مشمولین آن، که همچنین باید با بی قانونی مطلق و وحشتناکی که بر بخشهای عظیمی از

از قانون شوراهای اسلامی از کار در نخواهد آمد. قانون کار جمهوری اسلامی برای کارگاههایی که زیر ده نفر کارگر دارند نیز اصولاً هیچ تشکلی را مجاز نمی‌داند، و فقط یک نفر "نماینده قانونی کارگر" برسمیت شناخته شده است. و سرانجام برای اطمینان خاطر کامل، شورای مصلحت این رندی کم نظیر آخوندی را هم به خرج داده است: "ماده ۱۳۸- مقام ولایت فقیه در صورت مصلحت می‌توانند در هر یک از تشکلهای مذکور نماینده داشته باشند." و باید توجه داشت که "حکم ولایت فقیه" در حکومت اسلامی بالاتر از هر چیز است.

بی حقوقی در تمامی وجوه

کارگران فاقد حق تشکل و اعتصاب، طبعاً از هر گونه حقوق جدی در تعیین شروط کار و یا تغییر آن محرومند. "شورای عالی کار" مهمترین ارکان تصمیم گیرنده در مورد شرایط عمومی و سراسری کار، مجمعی است به ریاست وزیر کار و اعضای آن عبارت است از وزیر کار و دو کارشناس به انتخاب وی، سه نماینده کارفرماها، و سه نفر بعنوان نماینده کارگران اما "به انتخاب قانون عالی شوراهای اسلامی" (ماده ۱۶۷). در قراردادهای و پیمانهای دسته جمعی محلی نیز جایی برای دخالت کارگران وجود ندارد، چرا که شوراهای اسلامی قانوناً می‌توانند این پیمانها را منعقد کنند. این پیمانها نیز تنها در صورتی اعتبار دارد که طبق ماده ۱۴۱ "عدم تعارض آن با قوانین کشور و سیاستهای دولت به تأیید وزارت کار برسد". در تعیین "هیاتهای حل اختلاف" نیز، این دولت، کارفرماها و شوراهای اسلامی‌اند که هر سه بطور مساوی نماینده دارند، و کارگران فاقد حق و نماینده‌اند (مواد ۱۵۸ و ۱۶۰).

سخت‌ترین شرایط ممکن

تعیین دستمزد پایه و تغییرات سالیانه آن، و همچنین دستمزد مشاغل در قانون کار جمهوری اسلامی در اختیار شورای عالی کار و وزارت کار، یا به عبارت ساده تماماً در اختیار دولت و طبعاً کارفرماها است (مواد ۴۱ و ۴۸ و ۴۹). چنین شرایط یکطرفه‌ای در کمتر جایی از دنیا نظیر ساعت کار هفتگی در قانون کار حداقل ۴۴ ساعت تعیین شده است. این به معنی قانونیت دادن به بازپس گرفتن ۴۰ ساعت کار است، که در

قانونی که هر روز شکسته میشود

اسلامی - پلیسی هم هست. بنا به ماده ۱۳۰ می‌توان "بمنظور تبلیغ و گسترش فرهنگ اسلامی و دفاع از دستاوردهای انقلاب اسلامی" به تاسیس انجمنهای اسلامی اقدام کرد. اسلامی بودن قانون کار، به خودی خود بمعنای انواع تبعیضات و از همه مهمتر تبعیض علیه زنان است.

نه حق اعتصاب و نه حق تشکل

در تمام ۲۰۳ ماده قانون کار رژیم اسلامی حتی از کاربرد لفظ "اعتصاب" خودداری شده، چه رسد به پذیرش "حق اعتصاب". تنها در جایی با احتیاط از "تعطیل کار ضمن حضور کارگر" صحبت شده، اما اضافه شده "در صورت لزوم هیات وزیران می‌توانند مادام که اختلاف ادامه دارد، کارگاه را بپوشانند که مقتضی بداند به حساب کارفرما اداره نماید (مواد ۱۴۲ و ۱۴۳). و این عملاً معنی دیگری ندارد جز آنچه که دولت هم اکنون در قبال اعتصابات کنونی انجام می‌دهد، یعنی دخالت ارگانهای دولتی و انتظامی، اخراج و زندان کردن کارگران معترض، و تلاش برای پایان دادن به اعتصاب "بهر نحو که مقتضی بدانند".

زیباترین پاسخ اسلام

"محبوب" دبیر کل خانه کارگر جمهوری اسلامی با استقبال از تصویب قانون کار در مصاحبه‌ای در ۱۲ دیماه گفت: "این قانون زیباترین پاسخ است به این سوال که اسلام راجع به حقوق کار و حقوق کارگر چه دیدگاهی دارد". گرچه نه به آن زحمتی اولین پیش نویس قانون کار اسلامی - که دولت مجبور به پس گرفتن آن شد، اما قانون مصوب نیز بویژه آنجا که به حقوق کارگران برمی‌گردد اسلامی است.

ماده پنج این قانون می‌گوید: "مردم ایران از هر قوم و قبیله (!) که باشند از حقوق سزای برخوردارند و رنگ و نژاد و زبان و مانند اینها موجب امتیاز نخواهد شد". و البته که ذکری از مذهب در کنار "رنگ و زبان" نیست، چرا که فرض است که مذهب "موجب امتیاز" خواهد شد. تبعیض مذهبی تنها محدود به این نیست که مثلاً تنها فرد مسلمان به معتقد به ولایت فقیه می‌تواند به نمایندگی در "تشکلهای" مورد پذیرش این قانون (شورای اسلامی) انتخاب شود، و یا به اینهم محدود نیست که مراسم و مناسک اسلامی جایگاه ویژه‌ای دارد (مثلاً مرخصی حج - ماده ۶۷)، بلکه همچنین به معنی انگیزاسیون

اخبار کوتاه

فرانسه،

اعتصاب کارگران راه آهن

روز سه‌شنبه ۱۹ مارس کارگران راه‌آهن فرانسه دست به یک اعتصاب ۳۶ ساعته زدند. با این اعتصاب کار ۸۰ درصد قطارهای شهر پاریس و ۷۵ درصد قطارهای بین شهری تعطیل شد.

کانادا

بیش از یک میلیون بیکار

در ماه فوریه نرخ بیکاری در کانادا به ۱۰/۲ درصد رسید. این نرخ بیکاری که از پاییز ۱۹۸۵ تاکنون بی سابقه بوده است در ماه مارس ۷/۲ درصد بود. طی یکسال اخیر تعداد بیکاران ۴۳٪ افزایش یافته و به ۱/۴ میلیون نفر رسیده است.

یونان

قرارداد جدید افزایش دستمزد

اتحادیه‌های کارگری یونان قرارداد دستمزدی دوساله‌ای را پذیرفتند که در طی آن افزایش دستمزد کارگران پایین تر از نرخ تورم در کشور خواهد بود و سطح دستمزد واقعی درآمد کارگران حدود ۵ درصد کاهش خواهد یافت.

بریتانیا،

کاهش ساعت کار کارگران

کنفدراسیون کارگران کشتی سازی و بخش مهندسی در بریتانیا اعلام کرده است که اخیراً طی قرارداد جدید موفق شده است که ساعت کار هفتگی را دو ساعت کاهش دهد. ساعت کار جدید در ۱۴۰۰ کارخانه اجرا خواهد شد و شامل ۶۰۰ هزار کارگر می‌شود.

دستمزد فلز کاران شرق و غرب آلمان تا ۱۹۹۴ برابر نخواهد شد

مرکز خبری کارگراسرو:

طبق قرارداد جدید در صنایع فلز آلمان، تا سال ۱۹۹۴، دستمزد پایه فلزکاران آلمان شرقی با دستمزد همکارانشان در آلمان غربی برابر خواهد شد.

به گزارش تایمزمالی، با این قرارداد، از اول ماه آوریل امسال کارگران فلزکار در شرق آلمان ۶۲/۵ درصد دستمزد فلزکاران غرب آلمان را دریافت خواهند کرد و سپس در سه مرحله دستمزدشان با همکارانشان در غرب آلمان برابر خواهد شد اما مزایای کارگران در شرق آلمان ناآلتز از غرب باقی خواهد ماند. پیش بینی می‌شود که حتی پس از سال ۱۹۹۴، سطح دستمزدها در شرق بطور کلی ۱۰

کارگران اعتصابی راه آهن آرژانتین

به اخراج تهدید شدند

مرکز خبری کارگراسرو:

روز ۱۳ مارس، دولت آرژانتین تهدید کرد که اگر کارگران راه آهن در ظرف ۲۴ ساعت به اعتصابشان خاتمه ندهند اخراج خواهند شد.

به گزارش تایمزمالی، کارگران راه آهن اعتصابشان را از یکماه قبل با مطالبه ۲۰۰ درصد افزایش دستمزد آغاز کردند. دولت "کارلوس منم" تلاش دارد تا با به شکست کشاندن اعتصاب راه آهن قدرت اتحادیه‌های کارگری این کشور را کاهش دهد. بنا به این گزارش، رهبران اعتصاب راه آهن اعلام کردند که علیرغم تهدید دولت به سر کار برنمی‌گردند و به اعتصاب ادامه می‌دهند.

تا ۱۵ درصد کمتر از متوسط دستمزد در غرب باشد.

طبق آمار رسمی دولت آلمان، در سال جاری بیش از ۳۰۰ هزار نفر از مردم شرق آلمان که اکثر کارگران ماهر هستند به غرب مهاجرت خواهند کرد و ۵۰۰ هزار کارگر دیگر تا آخر امسال در غرب کار خواهند گرفت.

بنا به این گزارش، برابری دستمزد بخشهای دیگر کارگران در دو بخش کشور کندتر از کارگران فلز صورت خواهد گرفت اما در بخش بانکها و بیمه از هم‌اکنون سطح دستمزدها نزدیکتر است.

در حال حاضر در غرب آلمان مبارزات و اعتصابات هشدار می‌دهند.

نیکاراگوئه:

کارگران خواهان

۶۰٪ افزایش دستمزد

مرکز خبری کارگراسرو:

همزمان با کاهش ارزش "کودوبا" واحد پول نیکاراگوئه به میزان ۸۰ درصد، اتحادیه‌های کارگری نیکاراگوئه خواهان ۶۰۰ درصد افزایش دستمزد شدند.

به گزارش تایمزمالی، تاکنون دولت پیشنهاد ۳۰۰ درصد افزایش دستمزد برای کارگران بخش خدمات عمومی را داده و با مذاکره موافقت کرده است. انتظار می‌رود که با کاهش ارزش پول این کشور قیمت‌ها تا ۵۰۰ درصد افزایش یابند.

کنفرانس جهانی برای انترناسیونال کارگری

توسط صدها نفر از رهبران سازمانها به امضا در آمد.

این کنفرانس در یک یولتن استاد و قطعنامه‌های کنفرانس را به چاپ رسانده است. در این یولتن در پاسخگویی به مشکلات و موانع مبارزات کارگران در کشورهای مختلف جهان نوشته شده است: "هیچ پاسخی بجز مبارزه کارگران در تمام نقاط جهان برای ایجاد شکل مستقل شان از دولتها و یا محافظت از تشکلهای مستقل فی‌الحال موجود ندارد. این هائقدر برای جنبش کارگری اتحادیه‌ای صدق می‌کند که برای جنبش سیاسی کارگران". این کنفرانس قطعنامه‌ای علیه جنگ به تصویب رساند.

مانیفست خود اعلام کرد که: "ما هر آنچه در توان داریم به کار خواهیم بست تا به همراه احزاب و سازمانهای آفریقا، آمریکا و آسیا انترناسیونال نوین کارگری را بوجود بیاوریم. برای این منظور ما ابتدا اتحادی از کارگران، احزاب، سازمانها و گروههای اروپایی بوجود می‌آوریم که به سنن دموکراتیک جنبش کارگری اروپا و بین‌الملل وفادار باقی مانده‌اند. ما عدم وابستگی خود را به رژیمهای سرمایه‌داری و بوروکراتیک و نیز تمام گروههایی که برای جلب حمایت از این رژیمها کار کرده‌اند اعلام می‌کنیم".

در ژانویه ۱۹۹۰، تاریخ و محل برگزاری کنفرانس آزاد جهانی کارگران برای انترناسیونال کارگری تعیین شد و این شکل در

کنفرانس جهانی آزاد کارگران برای انترناسیونال کارگری یا شرکت

نمایندگان کارگران ۵۳ کشور در روزهای ۳ تا ۶ ژانویه در شهر پارسلون در اسپانیا برگزار شد. در این کنفرانس ۱۸۲ نماینده و مبعوثان ۹۰ گروه، حزب و سازمان را از کشورهای جهان نمایندگی کردند.

کمیته ارتباط بین‌المللی در اواخر اکتبر سال ۱۹۸۸ با شرکت نمایندگان و رهبران ۲۰ کشور تشکیل شد. این کمیته هدف اصلی‌اش را تشکیل کنفرانس جهانی آزاد قرار داد. در روز ۱۵ اکتبر ۱۹۸۹ شکل "اتحاد کارگران اروپا" در شهر پارسلون اعلام موجودیت کرد. این شکل در

بیکاران بریتانیا

به ۲.۵ میلیون رسید

مرکز خبری کارگراسرو:

در ماه گذشته تعداد بیکاران بریتانیا به ۲/۵ میلیون نفر رسید. در ماه فوریه به تنهایی ۸۵۶۰۰ نفر بیکار شدند.

به گزارش روزنامه "ایندیپندنت"، صنایع کوچک اولین قربانیان بحران اقتصادی بریتانیا هستند. تعداد کارکنان در این صنایع از ۸ میلیون به ۵ میلیون رسیده است. در سال جاری ۱۵۱ هزار نفر شاغل این صنایع بقیه از صفحه اول

چهارمین هفته اعتصابات وسیع معدنچیان شوروی

۴ - تعیین "فدراسیون شوروی ریاست جمهوری های جماهیر" بعنوان بالاترین مرجع قدرت در کشور. ۵ - انعقاد قرارداد جدید بر سر دستمزد کارگران معدن و برای کارگران دیگر صنایع "در جایگاه مطالبه کارگران است".

به گزارش تایمزمالی، این اعتصاب بزرگترین مبارزه صنعتی علیه گورباچف از تابستان سال ۱۹۸۹ است. به گزارش خبرگزاری رسمی شوروی، "تاس"، روز ۱۸ مارس در ناحیه کوزباس واقع در غرب سیبری، تعداد معادنی که در اعتصاب بودند از ۴۳ به ۴۶ و در ۲۱ مارس به ۵۱ معدن رسید. در دونباس واقع در اوکراین از ۱۲۲ معدن از ۵۱ معدن بهره‌برداری نمی‌شوند. بر اثر اعتصاب معدنچیان و کمبود زغال کارخانجات فلز در اوکراین جنوبی به حالت تعطیل درآمده است.

اعتصاب معدنچیان مورد پشتیبانی بخشهای دیگر کارگران قرار گرفت. کارگران ۶ معدن طلا در ناحیه "چیتا" واقع در شمال شوروی در حمایت از معدنچیان و با مطالبه ۱۵۰ درصد

قرارداد جدید کارگران پست آمریکا

مرکز خبری کارگراسرو: روز ۵ فوریه، اتحادیه کارگران پست بر سر قرارداد جدیدی با شرکت پست آمریکا به توافق رسید، قرارداد جدید به بحث و اختلاف نظر در میان اعضای اتحادیه کارگران پست و همچنین کارگران سه اتحادیه دیگر پست که به زودی قراردادشان خاتمه می‌یابد دامن زده است.

به گزارش "لیبر نتز" نشریه کارگری چاپ آمریکا، قرارداد جدید شامل ۳ سال انجماد دستمزد در مقابل پرداخت مبلغ ۲۴۰۰ دلار می‌شود. در این قرارداد دستمزد کارگرایک تازم استخدام می‌شوند کاهش یافته است، این کارگران بمدت ۹۶ هفته بقیه از صفحه اول

شرق آلمان علیه بیکاری

کارشناسان اقتصادی آلمان برای فرار از این بحران وعده افزایش مالیاتهای غیرمستقیم را می‌دهند. قرار است از تابستان امسال، مالیات دولتی بر اجناس که تاکنون ۱۴ درصد بود به ۱۶ تا ۱۸ درصد افزایش یابد. بنزین و سایر مواد سوختی نیز ۱۵ درصد گرانتر خواهد شد.

اعتراضات کارگران در شرق آلمان اینروزها به صنایع کشتی سازی محدود نمی‌شود. کارگران معدن مس و ذوب نقره در شهر "هت‌اشتت" در اعتراض به تعطیل شدن معدن و کارخانه ذوب مس چندین ساعت خیابانها را بستند. در این کارخانه تاکنون ۲۴۰۰ نفر مشغول به کار بوده‌اند. بهانه دولت برای بستن این مجتمع "ناسازگاری آن با محیط زیست" بود. روز ۱۹ ماه فوریه کارگران کارخانه "الکترو فیزیک" در شهر "نوی روپین" کارخانه را اشغال کردند زیرا شورای کارخانه اعلام کرد که دولت تصمیم به اخراج تمام ۲۸۷۰ کارگر شاغل این کارخانه گرفته است.

به گفته شهردار "لابیزیک" قرار است در منطقه استخراج ذغال سنگ

اعتراضات عظیم کارگران

کارشناسان اقتصادی آلمان برای فرار از این بحران وعده افزایش مالیاتهای غیرمستقیم را می‌دهند. قرار است از تابستان امسال، مالیات دولتی بر اجناس که تاکنون ۱۴ درصد بود به ۱۶ تا ۱۸ درصد افزایش یابد. بنزین و سایر مواد سوختی نیز ۱۵ درصد گرانتر خواهد شد. اعتراضات کارگران در شرق آلمان اینروزها به صنایع کشتی سازی محدود نمی‌شود. کارگران معدن مس و ذوب نقره در شهر "هت‌اشتت" در اعتراض به تعطیل شدن معدن و کارخانه ذوب مس چندین ساعت خیابانها را بستند. در این کارخانه تاکنون ۲۴۰۰ نفر مشغول به کار بوده‌اند. بهانه دولت برای بستن این مجتمع "ناسازگاری آن با محیط زیست" بود. روز ۱۹ ماه فوریه کارگران کارخانه "الکترو فیزیک" در شهر "نوی روپین" کارخانه را اشغال کردند زیرا شورای کارخانه اعلام کرد که دولت تصمیم به اخراج تمام ۲۸۷۰ کارگر شاغل این کارخانه گرفته است. به گفته شهردار "لابیزیک" قرار است در منطقه استخراج ذغال سنگ

اینک بعد از نه سال - نه سال سرشار از مقاومت‌های غیر قابل انتظار کارگران و در نتیجه آن اختلافات حاد بین جناحهای مختلف حکومت سرمایه - این دوره به پایان رسیده است. قانون کار حاضر در واقع پاسخ بورژوازی است به مساله "بالاترین حد ممکن تحمیل بی حقوقی به کارگران". که یکطرفه آتزا اعلام کرده است.

اما کارگران چاره‌ای ندارند که در نبرد هر روزه برای بهبود شرایط کار و زندگی و کسب حقوق خود، این قانون را بشکنند. و فی‌الحال به آن مشغول‌اند: هر روز که کارگران اعتصاب بر پا می‌کنند، هر جا که مجامع عمومی خود را تشکیل می‌دهند، و یا برای تعطیل پنجشنبه - دو روز تعطیل در هفته نبرد می‌کنند، هر جا که کارفرما را وادار می‌کنند که مستقیماً دستمزد و عیدی و مزایای افزایش دهد... قانون کاری را که نه حق تشکیلی، نه حق اعتصاب، و نه هیچ حق دیگری را برسمیت شناخته، به زیر سوال می‌برد. نه فقط الغای قانون کار جمهوری اسلامی، و نه فقط بازایی خواسته‌های از دست رفته گذشته، که کسب حقوقی متناسب با توقعات امروز کارگران، هدف این مبارزه است. اهرم پر قدرتی که کارگران ایران در این دور جدید مبارزه بر سر قانون کار می‌توانند روی آن حساب کنند، موج ابراز انزجار و محکوم ساختن قانون کار بی‌شرفانه جمهوری اسلامی توسط کارگران کشورهای مختلف جهان است. نشانه‌های امید بخشی از این همبستگی بین‌المللی شورانگیز کارگری، هم اینک به چشم می‌خورد.

خارکرو امروز

حسن نئی سال دبیر انجمن حقوق بشر ترکیه در گفتگو با کارگزار امروز:

زنان نقش مهمی در اعتصاب داشتند

"حسن نوری سال" دبیر انجمن حقوق بشر ترکیه است. رضا شهرستانی گزارشگر کارگر امروز با وی که با مسائل جنبش کارگری ترکیه از نزدیک سرو کار دارد و از طرف انجمن حقوق بشر ترکیه در اعتصاب بزرگ معدنچیان ذوقولداق شرکت داشت گفتگویی انجام داد که بخشهایی از آنرا خواهید خواند.

* کارگزار امروز: شما از نزدیک شاهد مبارزات عظیم کارگران معادن ذوقولداق بودید، چه ارزیابی از آن دارید.

* "حسن نوری سال": برای فهمیدن جایگاه این اعتصاب شاید بهتر باشد قدری به عقب برگردیم و تاریخچه این سندیکا را برایتان بگویم.

سندیکای کارگران معادن ذوقولداق در میان سندیکاهای بد و وابسته به تورک ایش، بدترینش بود. فقط گفتن اینکه یک سندیکای زرد و یا ناموفق بود، در واقع اشتباه محض است.

من حدود ۱/۵ ماه پس از انفجار گریزو در معدن چلنگ در هفتم فوریه ۱۹۹۰ که ۶۹ کارگر کشته شدند در ذوقولداق ماندم. سندیکا را آنجا دیدم، شبیه یک تشکیلات مافیائی بود، آنجایی که زور کارفرما و دولت به کارگر نمی رسید، سندیکا وارد ماجرا می شد.

سندیکا پامال می شد. اعتصاب ممنوع بود، مزدشان بطور باور نکرده می پادین بود، در شرایط بسیار سختی زندگی می کردند، زمانی که وارد تونلهای معدن شدم با مناظری که غیرقابل تصور بود روبرو گردیدم.

این تونلها را فقط می شد شبیه تونلهای سالهای ۱۸۰۰ میلادی نامید. به کارگران غذا داده نمی شد. آنها مجبور بودند خیلی بیش از آنچه که نیاز داشتند غذا با خود به زیر زمین ببرند.

زیرا موشهایی بالندازه آرنج تا نوک انگشتان انسان در آنجا بودند و کارگران تنها بخشی از غذایشان را می توانستند از دست این موشها نجات دهند. سر و صورت کارگران پوشیده از گل و لای بود زیرا برای جلوگیری از گرد و خاک ذغال که سرطان زا بود، مجبور بودند بطور دائمی آب گل آلود روی ذغالها بپاشند.

پس از کودتای ۱۲ سپتامبر ۱۹۸۰ تا سالهای ۸۹ - ۱۹۸۸ این وضعیت بهمین منوال ادامه داشت. آنجا بنظر می رسید که امکان دگرگون شدن این سندیکا هرگز وجود ندارد. اگر کسی علیه سندیکا و یا علیه صاحبکار حرفی می زد، اولاً بطور جدی مورد تهدید قرار می گرفت و اگر از عمل خود دست بر نمی داشت، نمی دادم چطور بود که در حادثه کار کشته می شد!

بنظر من اکثر حادثه کارهایی که در ذوقولداق بوقوع پیوسته، بویژه آن حوادثی که یک الی ۳ کارگر در آنها جان می باختند چنایاتی هستند که از جانب سندیکا انجام شده بودند.

این انسانها را بعنوان حادثه دیده حین کار به بیرون معدن می آوردند، در حالیکه در واقع آنها را عمداً در زیر زمین می کشند. فشار و ترس وحشتناکی بر محیط کار حاکم بود. آذوقه کار بجایی رسید که آن چیزی را که ما امکان ناپذیر می پنداشتیم بوقوع پیوست و رهبری سندیکا را از بالا تا پائین عوض کرد.

در این تحول "شمسی دنیزار" جوانی که در سازمان علنی جوانان حزب کمونیست ترکیه بار آمده بود، رهبر سندیکا شد. (این حزب طرفدار شوروی بود و بعداً تبدیل به حزب

متحد کمونیست ترکیه شد. اخیراً با توجه به تحولات اروپای شرقی آنها نیز به سوسیال دموکراسی گرویده و یک حزب سوسیالیست ساختند) شمسی دنیزار آن زمان هم که در سازمان علنی (انجمن جوانان پیشرو) فعالیت می کرد از نزدیک با سندیکای معادن ذوقولداق در ارتباط بود و از این لحاظ یک جوان بسیار پر تجربه بود.

وی هم اکنون هیچ رابطه‌ای با این شکل و یا حزب کمونیست ترکیه ندارد ولی دارای پیشینه‌ای چپ، پیشرو و در مسائل سندیکاهای کارگران با تجربه است. در عین حال در رهبری سندیکاهای معادن بجز شمسی دنیزار تعداد زیادی از اعضای سابق "دیسک" قرار گرفته‌اند. اما در موفقیت اخیر عامل اصلی فشاری است که در عرض ده سال گذشته به کارگران وارد آمده بود و غیرقابل تحمل بودن آن روشن شده بود.

* ک.ا: شما در راهپیمایی معدنچیان ذوقولداق بسوی آنکارا شرکت داشتید؟

* ح.س: ما بعنوان نمایندگان انجمن حقوق بشر در طول راهپیمایی داخل شهر که بطور دائمی جریان داشت هفته‌ای یک و یا دو روز حضور مستقیم داشتیم اما در طول راهپیمایی بسوی آنکارا بطور دائمی در آنجا بودیم. روز باور راهپیمایی من همراه چند تن از دیگر فعالین و مسئولین انجمن حقوق بشر ترکیه بطرف ذوقولداق رفتم.

"ای.پنج" با یک منظره بسیار عجیب و غیرقابل باور روبرو شدیم. مردم مسیر راه که در بالای کوهها زندگی می کردند با توبرهای پر از مواد غذایی به کنار چادها آمده و در انتظار کارگران بودند. آنها می خواستند همگام با کارگران بسوی آنکارا راهپیمایی کنند. همه اینها صرفاً بغاظر اعلام همبستگی نبود، بلکه امیدواری آنها برای مبارزه علیه رژیم بود.

زیرا آنان نیز تحت فشارهای اقتصادی و اجتماعی قرار داشتند و چاره‌رایی خویش را در مسیر کارگران می دیدند. هرگز این عظمت را فراموش نخواهم کرد.

* ک.ا: همانطور که اطلاع دارید شمسی دنیزار در مصاحبه با بی بی سی و مطبوعات رهبری تورک ایش را متهم کرد که در برقراری این قوانین غیرانسانی به اندازه رژیم ترکیه مقصر است، نظر شما چیست؟

* ح.س: دقیقاً! در طول اعتصاب دو ماهه ذوقولداق آقای شوکت یلماز (دبیرکل کنفدراسیون تورک ایش) حتی یک روز و بمدت نیم ساعت هم که شده به ذوقولداق نرفت. در واقع نتوانست برود. زیرا این اعتصاب رهبری تورک ایش را به لرزه درآورد و شمسی دنیزار آن رهبری را مافیایی خطاب کرد. وی گفت "به پائین کشیدن رهبری تورک ایش به تنهایی توسط کارگران ذوقولداق و یا با چندین سندیکای درون آن امکان پذیر نیست".

اما نظر خودم اینست که اگر این حرکت نتواند یک تحول خیلی رادیکالی را درون تورک ایش بوجود بیاورد، حتماً باعث تحولات جدی‌ای خواهد شد.

* ک.ا: در مقابل شوکت یلماز، شمسی دنیزار در تهدید به پاسخ در

نشست سراسری کرد، آیا شوکت در این نشست می تواند علیه شمسی دنیزار کاری انجام دهد؟

* ح.س: آنان هرگز قادر نیستند شمسی دنیزار را پائین بکشند، وی دبیرکل یک فدراسیون است. امکان اینکه بتوانند او را واژگون سازند وجود ندارد. او جایگاه خود را حفظ خواهد کرد. اما برعکس باور دارم که این حرکت عامل تغییرات مهمی در رهبری تورک ایش خواهد شد. راه برای چنین تحولی باز شده، حرکتی جنبش کارگری کارگران معدن محدود باقی نخواهد ماند، زیرا بطور واقعی دیگر کارگران چیزی ندارند که از دست بدهند. آنها بطور دائمی فروخته شده‌اند. بنظر من علیرغم تمام راه‌حلهای مافیائی که رهبری تورک ایش امتحان کرده و می کند در رهبری تورک ایش تحول با اهمیتی رخ خواهد داد.

شمسی دنیزار درست می گوید، زمانی که پس از کودتا قوانین کار و غیره تغییر می کرد، و آن حقوق محدودی هم که در قانون اساسی

متحد کمونیست ترکیه شد. اخیراً با توجه به تحولات اروپای شرقی آنها نیز به سوسیال دموکراسی گرویده و یک حزب سوسیالیست ساختند) شمسی دنیزار آن زمان هم که در سازمان علنی (انجمن جوانان پیشرو) فعالیت می کرد از نزدیک با سندیکای معادن ذوقولداق در ارتباط بود و از این لحاظ یک جوان بسیار پر تجربه بود.

وی هم اکنون هیچ رابطه‌ای با این شکل و یا حزب کمونیست ترکیه ندارد ولی دارای پیشینه‌ای چپ، پیشرو و در مسائل سندیکاهای کارگران با تجربه است. در عین حال در رهبری سندیکاهای معادن بجز شمسی دنیزار تعداد زیادی از اعضای سابق "دیسک" قرار گرفته‌اند. اما در موفقیت اخیر عامل اصلی فشاری است که در عرض ده سال گذشته به کارگران وارد آمده بود و غیرقابل تحمل بودن آن روشن شده بود.

* ک.ا: شما در راهپیمایی معدنچیان ذوقولداق بسوی آنکارا شرکت داشتید؟

* ح.س: ما بعنوان نمایندگان انجمن حقوق بشر در طول راهپیمایی داخل شهر که بطور دائمی جریان داشت هفته‌ای یک و یا دو روز حضور مستقیم داشتیم اما در طول راهپیمایی بسوی آنکارا بطور دائمی در آنجا بودیم. روز باور راهپیمایی من همراه چند تن از دیگر فعالین و مسئولین انجمن حقوق بشر ترکیه بطرف ذوقولداق رفتم.

"ای.پنج" با یک منظره بسیار عجیب و غیرقابل باور روبرو شدیم. مردم مسیر راه که در بالای کوهها زندگی می کردند با توبرهای پر از مواد غذایی به کنار چادها آمده و در انتظار کارگران بودند. آنها می خواستند همگام با کارگران بسوی آنکارا راهپیمایی کنند. همه اینها صرفاً بغاظر اعلام همبستگی نبود، بلکه امیدواری آنها برای مبارزه علیه رژیم بود.

زیرا آنان نیز تحت فشارهای اقتصادی و اجتماعی قرار داشتند و چاره‌رایی خویش را در مسیر کارگران می دیدند. هرگز این عظمت را فراموش نخواهم کرد.

* ک.ا: همانطور که اطلاع دارید شمسی دنیزار در مصاحبه با بی بی سی و مطبوعات رهبری تورک ایش را متهم کرد که در برقراری این قوانین غیرانسانی به اندازه رژیم ترکیه مقصر است، نظر شما چیست؟

* ح.س: دقیقاً! در طول اعتصاب دو ماهه ذوقولداق آقای شوکت یلماز (دبیرکل کنفدراسیون تورک ایش) حتی یک روز و بمدت نیم ساعت هم که شده به ذوقولداق نرفت. در واقع نتوانست برود. زیرا این اعتصاب رهبری تورک ایش را به لرزه درآورد و شمسی دنیزار آن رهبری را مافیایی خطاب کرد. وی گفت "به پائین کشیدن رهبری تورک ایش به تنهایی توسط کارگران ذوقولداق و یا با چندین سندیکای درون آن امکان پذیر نیست".

اما نظر خودم اینست که اگر این حرکت نتواند یک تحول خیلی رادیکالی را درون تورک ایش بوجود بیاورد، حتماً باعث تحولات جدی‌ای خواهد شد.

* ک.ا: در مقابل شوکت یلماز، شمسی دنیزار در تهدید به پاسخ در

وجود داشت از بین برده می‌شد، "صادق شیهله" دبیر اول تورک ایش وزیر کار بود. یعنی در تمام تصمیم گیریهای کودتای فاشیستی بعنوان وزیر کار امضا گذاشته است.

* ک.ا: شرکت زنان در این اعتصاب بسیار چشمگیر بود، آنها چه نقشی داشتند؟

* ح.س: زنان در بخش زیر زمین کار نمی کنند. در بخش منشی گری، تایپ و غیره تعداد زیادی زن کار می کنند. تمام این زنان بطور صد درصد در این اعتصاب شرکت کردند. همچنین زنان کارگران معدن بطور صد درصد در این اعتصاب شرکت کردند و فعالانه در آن نقش بعهده گرفتند. حتی در طول مسیر راهپیمایی بسمت آنکارا طبق عادت و با توجه به سرما و غیره به زنان گفته شد که شما نمی توانید تحمل کنید بهتر است برگردید. زنان عکس العمل بسیار شدیدی نشان دادند و اعلام کردند که اگر شما خسته شده‌اید و قصد دارید برگردید، ما تصمیم گرفته‌ایم این راهپیمایی را بپایان برسانیم. زنان بطور عجیبی سازمان یافته بودند، و بطور عجیبی مقاومت می کردند و در واقع بیشتر از مردان از خود زشادت و مقاومت نشان دادند.

* ک.ا: نقش منظم و بخصوص در رابطه با شرکت زنان در این اعتصاب

چگونه بود؟

* ح.س: جریانات منمهی هیچ ارتباطی با این حرکت نداشتند و هیچ عکس‌العملی هم از خود نشان ندادند.

* ک.ا: آیا کارگران به خواسته‌های خود دست یافتند.

* ح.س: نه نتوانستند. بنظر من شمسی دنیزار هیچ راه‌هایی نداشت. تقریباً ۱۵ کیلومتر مانده به جاده "ای.پنج" پلیسها و سربازان و ژاندارمها باریکداهائی ایجاد کرده بودند. اگر کارگران می خواستند بپر

ترتیب می توانستند این باریکداهای را هم پشت سر بگذارند. اگر کارگران وارد جاده "ای.پنج" می شدند هیچ نیروئی قادر به جلوگیری از راهپیمایی نبود و حداقل یک میلیون نفر وارد آنکارا می شدند. زیرا از تمام ترکیه سیل انسان بسوی ذوقولداق جاری بود. در برابر این حرکت هیچ نیروئی قادر به ایستادگی نبود. خوب، الان سؤال اینجاست این یک میلیون نفر در آنکارا چکار می خواستند بکنند؟ یعنی آنجا هیچ راه حلی نداشتند و

عشق و علاقه آنها را نمی توانم با کلمات توضیح دهم برای نمونه: زمانی که دنیزار خطاب به کارگران می گفت که عزیزانم، چاتم چطورید؟ کارگران شعار می دادند: "عزیزان منتظرت هستم، حتی اگر الان باران بهار و آسمان بفرود، عزیزان منتظرت خواهند بود". یعنی رابطه اینقدر نزدیک و تنگاتنگ بود. برابم بسیار حادثه غریبی بود.

* ک.ا: از یک سال پیش با بنظر من علیه رهبری شوکت یلماز (دبیر کل تورک ایش) اعتراضات کارگران بسیار زیاد بوده و کارگران همواره در اعتراضات خود خواهان برکناری وی شده‌اند، قطعنامه‌های زیادی هم صادر شده، نظرات چیست؟

* ح.س: نه یک سال بلکه ده سال است که کارگران این کار را می کنند. بین حزب مام وطن، حزب راه راست دمیرل و صاحبکاران یک همفکری و هم نظری وحشتناکی وجود دارد. یعنی برای این مثل مقبول ترین آدم برای این کار شوکت یلماز است. سوسیال دموکراتها برای اینکه خود را همگام با کارگران نشان دهند علیرغم نزدیکی هائی که با رهبری تورک ایش دارند با این رهبری میانه خوبی ندارند. بنظر من حتی اگر سوسیال دموکراتها بتوانند دلشان می خواهد که وی برکنار گردد. در ترکیه مثل اروپا رهبری فدراسیون های کارگری در دست سوسیال دموکراتها نیست. برای نمونه قبل از کودتا آقای یلماز نماینده مجلس از حزب عدالت ترکیه (حزب قدیمی دمیرل) بود. آدمی راست و طرفدار سرمایه‌دار است و با حمایتی که از بالا می گیرد و من آنها را برشمردم بوسیله شیوه‌های مافیایی توانسته بر سر کار بماند.

تقریباً یک ششم اعضای سندیکاهای تورک ایش زنان هستند. ولی در نشست نمایندگان فقط یک زن و آنهم با تلاش شخصی توانسته بود شرکت کند.

امکان کنترل این یک میلیون نفر هم قطعاً وجود نداشت. کسی نمی توانست حدس بزند که آخر و عاقبت اینکار به کجا خواهد انجامید. بنظر من ادامه‌اش بیک ماجراجویی می رسد. در واقع نه ماجراجویی بلکه یک وضعیت غیر عادی پیش می آمد. بنابراین رهبری معادن این را تشخیص داد. زیرا خارج از خودشان نیروی سازماندهی وجود نداشت. خوب، می خواستند انقلاب کنند! حکومت را می گرفتند، چانکایا را فتح می کردند و بالاخره چی خواهد شد؟ شاید هم بیک کودتای جدیدی دست زده شود و به احتمال قوی هم چنین می شد. بهر حال ما نمی دانیم چی می شد، بنابراین سندیکا به درخواست نخست وزیر که خواستار بازگشت کارگران و آغاز مذاکرات بود ایجابا پناه برد. آنها برگشتند، راستش اوضاعشان هم زیاد خوب نبود. هوا بسیار سرد بود. احتمال اینکه در مسیر به مناطق عقب مانده برسند و آنها شبها اینهمه جمعیت را در خانه‌هایشان جای ندهند، روسای شهرداری حمایت نکنند، وجود داشت. بنابراین ادامه راهپیمایی مشکل و همراه با ریسک بود. با توجه به تمام اینها، آنها برگشتند و بنظر عاقلانه هم تصمیم گرفتند. شاید اینجا و آنجا عده‌ای بگویند که کارگر

وجود داشت از بین برده می‌شد، "صادق شیهله" دبیر اول تورک ایش وزیر کار بود. یعنی در تمام تصمیم گیریهای کودتای فاشیستی بعنوان وزیر کار امضا گذاشته است.

* ک.ا: شرکت زنان در این اعتصاب بسیار چشمگیر بود، آنها چه نقشی داشتند؟

* ح.س: زنان در بخش زیر زمین کار نمی کنند. در بخش منشی گری، تایپ و غیره تعداد زیادی زن کار می کنند. تمام این زنان بطور صد درصد در این اعتصاب شرکت کردند. همچنین زنان کارگران معدن بطور صد درصد در این اعتصاب شرکت کردند و فعالانه در آن نقش بعهده گرفتند. حتی در طول مسیر راهپیمایی بسمت آنکارا طبق عادت و با توجه به سرما و غیره به زنان گفته شد که شما نمی توانید تحمل کنید بهتر است برگردید. زنان عکس العمل بسیار شدیدی نشان دادند و اعلام کردند که اگر شما خسته شده‌اید و قصد دارید برگردید، ما تصمیم گرفته‌ایم این راهپیمایی را بپایان برسانیم. زنان بطور عجیبی سازمان یافته بودند، و بطور عجیبی مقاومت می کردند و در واقع بیشتر از مردان از خود زشادت و مقاومت نشان دادند.

* ک.ا: نقش منظم و بخصوص در رابطه با شرکت زنان در این اعتصاب

وجود داشت از بین برده می‌شد، "صادق شیهله" دبیر اول تورک ایش وزیر کار بود. یعنی در تمام تصمیم گیریهای کودتای فاشیستی بعنوان وزیر کار امضا گذاشته است.

* ک.ا: شرکت زنان در این اعتصاب بسیار چشمگیر بود، آنها چه نقشی داشتند؟

* ح.س: زنان در بخش زیر زمین کار نمی کنند. در بخش منشی گری، تایپ و غیره تعداد زیادی زن کار می کنند. تمام این زنان بطور صد درصد در این اعتصاب شرکت کردند. همچنین زنان کارگران معدن بطور صد درصد در این اعتصاب شرکت کردند و فعالانه در آن نقش بعهده گرفتند. حتی در طول مسیر راهپیمایی بسمت آنکارا طبق عادت و با توجه به سرما و غیره به زنان گفته شد که شما نمی توانید تحمل کنید بهتر است برگردید. زنان عکس العمل بسیار شدیدی نشان دادند و اعلام کردند که اگر شما خسته شده‌اید و قصد دارید برگردید، ما تصمیم گرفته‌ایم این راهپیمایی را بپایان برسانیم. زنان بطور عجیبی سازمان یافته بودند، و بطور عجیبی مقاومت می کردند و در واقع بیشتر از مردان از خود زشادت و مقاومت نشان دادند.

را فروختند، زیرا ما باینگونه برخوردها عادت داریم ولی واقعتاً امر ایشست که از لحاظ روانی در آن شرایط بودند. بالاخره دولت پس از بازگشت راهپیمایان با این دست و آن دست کردن قدری کارگران را مشغول کرد و بالاخره با توجه به حرفهائی که در مورد جنگ زده شد و با توجه به بهانه‌های جنگ مجبور شدند علیرغم میلشان به قرار داد تن بدهند و قرارداد را امضا کنند. بنظر من جنگ هنوز تمام نشده و این آغاز آست.

* ک.ا: بنظر شما کارگران در مورد رهبری شان چی فکر می کنند؟

* ح.س: کارگران از رهبری خود ناراحت نشدند و من برای اولین بار در ترکیه دیدم که کارگران به رهبری خود اعتماد دارند. و اگر بعضاً بی اعتمادی هائی نیز بوجود بیاید در اینجا بیشتر از یک اعتماد باید از یک عشق و علاقه بین رهبری و کارگران صحبت کرد. علاوه بر آن رهبری کارگران را فروخته است. بنابراین امکان اینکه علیه رهبری یک حرکت انجام پذیرد وجود ندارد. من عشق و علاقه آنها را نمی توانم با کلمات توضیح دهم برای نمونه: زمانی که دنیزار خطاب به کارگران می گفت که عزیزانم، چاتم چطورید؟ کارگران شعار می دادند: "عزیزان منتظرت هستم، حتی اگر الان باران بهار و آسمان بفرود، عزیزان منتظرت خواهند بود". یعنی رابطه اینقدر نزدیک و تنگاتنگ بود. برابم بسیار حادثه غریبی بود.

* ک.ا: از یک سال پیش با بنظر من علیه رهبری شوکت یلماز (دبیر کل تورک ایش) اعتراضات کارگران بسیار زیاد بوده و کارگران همواره در اعتراضات خود خواهان برکناری وی شده‌اند، قطعنامه‌های زیادی هم صادر شده، نظرات چیست؟

* ح.س: نه یک سال بلکه ده سال است که کارگران این کار را می کنند. بین حزب مام وطن، حزب راه راست دمیرل و صاحبکاران یک همفکری و هم نظری وحشتناکی وجود دارد. یعنی برای این مثل مقبول ترین آدم برای این کار شوکت یلماز است. سوسیال دموکراتها برای اینکه خود را همگام با کارگران نشان دهند علیرغم نزدیکی هائی که با رهبری تورک ایش دارند با این رهبری میانه خوبی ندارند. بنظر من حتی اگر سوسیال دموکراتها بتوانند دلشان می خواهد که وی برکنار گردد. در ترکیه مثل اروپا رهبری فدراسیون های کارگری در دست سوسیال دموکراتها نیست. برای نمونه قبل از کودتا آقای یلماز نماینده مجلس از حزب عدالت ترکیه (حزب قدیمی دمیرل) بود. آدمی راست و طرفدار سرمایه‌دار است و با حمایتی که از بالا می گیرد و من آنها را برشمردم بوسیله شیوه‌های مافیایی توانسته بر سر کار بماند.

تقریباً یک ششم اعضای سندیکاهای تورک ایش زنان هستند. ولی در نشست نمایندگان فقط یک زن و آنهم با تلاش شخصی توانسته بود شرکت کند.

امکان کنترل این یک میلیون نفر هم قطعاً وجود نداشت. کسی نمی توانست حدس بزند که آخر و عاقبت اینکار به کجا خواهد انجامید. بنظر من ادامه‌اش بیک ماجراجویی می رسد. در واقع نه ماجراجویی بلکه یک وضعیت غیر عادی پیش می آمد. بنابراین رهبری معادن این را تشخیص داد. زیرا خارج از خودشان نیروی سازماندهی وجود نداشت. خوب، می خواستند انقلاب کنند! حکومت را می گرفتند، چانکایا را فتح می کردند و بالاخره چی خواهد شد؟ شاید هم بیک کودتای جدیدی دست زده شود و به احتمال قوی هم چنین می شد. بهر حال ما نمی دانیم چی می شد، بنابراین سندیکا به درخواست نخست وزیر که خواستار بازگشت کارگران و آغاز مذاکرات بود ایجابا پناه برد. آنها برگشتند، راستش اوضاعشان هم زیاد خوب نبود. هوا بسیار سرد بود. احتمال اینکه در مسیر به مناطق عقب مانده برسند و آنها شبها اینهمه جمعیت را در خانه‌هایشان جای ندهند، روسای شهرداری حمایت نکنند، وجود داشت. بنابراین ادامه راهپیمایی مشکل و همراه با ریسک بود. با توجه به تمام اینها، آنها برگشتند و بنظر عاقلانه هم تصمیم گرفتند. شاید اینجا و آنجا عده‌ای بگویند که کارگر

وجود داشت از بین برده می‌شد، "صادق شیهله" دبیر اول تورک ایش وزیر کار بود. یعنی در تمام تصمیم گیریهای کودتای فاشیستی بعنوان وزیر کار امضا گذاشته است.

* ک.ا: شرکت زنان در این اعتصاب بسیار چشمگیر بود، آنها چه نقشی داشتند؟

* ح.س: زنان در بخش زیر زمین کار نمی کنند. در بخش منشی گری، تایپ و غیره تعداد زیادی زن کار می کنند. تمام این زنان بطور صد درصد در این اعتصاب شرکت کردند. همچنین زنان کارگران معدن بطور صد درصد در این اعتصاب شرکت کردند و فعالانه در آن نقش بعهده گرفتند. حتی در طول مسیر راهپیمایی بسمت آنکارا طبق عادت و با توجه به سرما و غیره به زنان گفته شد که شما نمی توانید تحمل کنید بهتر است برگردید. زنان عکس العمل بسیار شدیدی نشان دادند و اعلام کردند که اگر شما خسته شده‌اید و قصد دارید برگردید، ما تصمیم گرفته‌ایم این راهپیمایی را بپایان برسانیم. زنان بطور عجیبی سازمان یافته بودند، و بطور عجیبی مقاومت می کردند و در واقع بیشتر از مردان از خود زشادت و مقاومت نشان دادند.

* ک.ا: نقش منظم و بخصوص در رابطه با شرکت زنان در این اعتصاب

وجود داشت از بین برده می‌شد، "صادق شیهله" دبیر اول تورک ایش وزیر کار بود. یعنی در تمام تصمیم گیریهای کودتای فاشیستی بعنوان وزیر کار امضا گذاشته است.

* ک.ا: شرکت زنان در این اعتصاب بسیار چشمگیر بود، آنها چه نقشی داشتند؟

* ح.س: زنان در بخش زیر زمین کار نمی کنند. در بخش منشی گری، تایپ و غیره تعداد زیادی زن کار می کنند. تمام این زنان بطور صد درصد در این اعتصاب شرکت کردند. همچنین زنان کارگران معدن بطور صد درصد در این اعتصاب شرکت کردند و فعالانه در آن نقش بعهده گرفتند. حتی در طول مسیر راهپیمایی بسمت آنکارا طبق عادت و با توجه به سرما و غیره به زنان گفته شد که شما نمی توانید تحمل کنید بهتر است برگردید. زنان عکس العمل بسیار شدیدی نشان دادند و اعلام کردند که اگر شما خسته شده‌اید و قصد دارید برگردید، ما تصمیم گرفته‌ایم این راهپیمایی را بپایان برسانیم. زنان بطور عجیبی سازمان یافته بودند، و بطور عجیبی مقاومت می کردند و در واقع بیشتر از مردان از خود زشادت و مقاومت نشان دادند.

* ک.ا: نقش منظم و بخصوص در رابطه با شرکت زنان در این اعتصاب

وجود داشت از بین برده می‌شد، "صادق شیهله" دبیر اول تورک ایش وزیر کار بود. یعنی در تمام تصمیم گیریهای کودتای فاشیستی بعنوان وزیر کار امضا گذاشته است.

* ک.ا: شرکت زنان در این اعتصاب بسیار چشمگیر بود، آنها چه نقشی داشتند؟

میتینگ کارگران ذوقولداق

کارگران فرودگاههای بریتانیا در معرض اخراج

اداره فرودگاههای بریتانیا استخدام کارگران و کارکنان را در فرودگاههای بریتانیا متوقف کرد و به ۱۱ هزار کارگر فرودگاه هشدار داد که بیکارسازیها آغاز خواهد شد. هنوز تعداد بیکاران آتی اعلام نشده است. تعداد مسافرین و پروازها در فرودگاههای بریتانیا از آغاز جنگ و بحران خلیج فارس بشدت کاهش یافته است. اداره فرودگاههای بریتانیا قصد دارد تا طی برنامه‌ای که در ماه مارس تکمیل خواهد شد تعداد کارگران فرودگاه را کاهش دهد، سن بازنشستگی این کارگران را پایین بیاورد و اضافه کاری را به کار در رسته‌های مورد نیاز محدود کند. □

جری تاکر از فعالین سرشناس جنبش کارگری آمریکا در گفتگو با کارگر امروز:

نظم نوین دستبخت بوش دفاع از کمپانیهاست

جری تاکر یکی از فعالین سرشناس جنبش کارگری آمریکا و رهبر و هماهنگ کننده سراسری جنبش "نیو دایرکشن" (اپوزیسیون رسمی درونی اتحادیه کارگران اتومبیل ساز آمریکا) است. علی جوادی همکار کارگر امروز با وی گفتگویی پیرامون این جنگ و مواضع جنبش کارگری داشت. از آنجا که جنگ پایان یافته مسائلی که در بخشهایی از این گفتگو مطرح شده موضوعیت خود را از دست داده است. لذا اینجا تنها بخشی از این گفتگو که هنوز می تواند مفید باشد را خواهید خواند.

اتومبیل سازی در صنعت اسلحه سازی و تولید تسلیحات جنگی کار می کنند که علیه کارگران کشورهای دیگر و علیه خودشان است. نظر شما درباره این مسئله چیست؟
*ج.ت: کارگران حق انتخاب ندارند. در کشوری که بیکاری بیداد می کند و کارفرمایی وجود دارد که کار می دهد، کارگران ماهر از این فرصت استفاده می کنند و به آن کار مشغول می شوند. فکر نمی کنم کارگری در صنعت تولید سلاحهای جنگی باشد که ترجیح نهد به کاری مشغول باشد که از نظر اجتماعی مفید است. اکثر کارگران به مسئله تغییر خط تولید صنایع نظامی به صنایع غیر نظامی علاقه مند شده اند. می دانم که اتحادیه های محلی آمریکا و "یو.ای.دبلیو" و اتحادیه کارگران ماشین کار علاقه ای به آن نشان نداده است. اینجا بحث بر سر عدالت نیست، بحث بر سر این نیست که بسیاری از کارگران آمریکایی علیه میلشان سرباز شده اند. بحث بر سر این است که به کارگران خورنده شده است که برای ادای وظیفه باید به جنگ بروند. ولی کسی نمی تواند به من بقبولاند که کارگرانی که در خط جعبه هستند خودشان فکر می کنند که جایگاهشان آنجاست. عین این قضیه درباره کارگران صنعت تولید تسلیحات صدق می کند. کارگران این صنعت از اینکه سلاح تولید می کنند و از دیدن نتیجه کارشان لذت نمی برند. نقش دولت و کمپانیها در اینجا مشخص می شود. وضعیت موجود تحت کنترل کارگران نیست و این کارگرانند که در اکثر موارد ضربه می خورند.

حاضر باشند به توده های کارگر گوش کنند. اینجا به نظرات ضد جنگ و طرفداری کارگران از صلح در خاورمیانه و در سراسر جهان توجه نمی کنند.
*ک.ا: کابینه فعلی دولت آمریکا هم اکنون درباره نظم نوین جهانی و حل تضاد بین کشورها پس از اتمام جنگ سرد صحبت می کند. و اینکه سرمایه داری در حال رشد است. نظر شما درباره نظم نوین جهانی و تاثیر آن بر کارگران جهان چیست؟
*ج.ت: من منظور جرج بوش از نظم نوین جهانی را دقیقاً نمی دانم. ولی این را می توانم بگویم که هر وقت این جملات از دهان بوش در می آید بدنام می لرزد. نکته مهم اینجا اینست که برداشت جرج بوش از نظم نوین جهانی چیزی است که هر کارگر آمریکایی و اصولاً همه کارگران جهان باید نسبت به آن حواس جمع باشند. کارنامه اعمال بوش و کابینه جمهوری خواه - و حتی بعضی از دموکراتها - دفاع از شرایط اقتصادی و حقوق بشر کارگران نبوده است. نظم نوین جهانی دستبخت جرج بوش نظمی خواهد بود که نه تنها سرمایه بین المللی را قدرتمندتر می سازد بلکه از کمپانیها برای استثمار کارگران (در شرایط رقابت) دفاع می کند. کسانی که در این پروسه لطمه می خورند نه تنها کارگران کشورهای در حال رشد و جهان سوم هستند بلکه کارگران کشورهای مثل آمریکا و کانادا و اگر جرج بوش سیاستش را در اروپا و کشورهای پیشرفته هم پیاده کند کارگران این کشورها را هم شامل می شود.
*ک.ا: تعداد زیادی از کارگران

هم راه حلی برای مسئله نیست. همزمان جایگاه کارگران در این وضعیت نیز مسئله ایست که ما باید آنرا بررسی کنیم. همانطور که قبلاً هم گفتم این کارگران هر دو طرف جنگ هستند که در خط اول جبهه قرار دارند. تخریب ناشی از جنگ، هم در آمریکا و هم در عراق نتایج دراز مدت خواهد داشت و بسختی قابل ترمیم خواهد بود. کارگران آمریکا به اقدامات اجتماعی و تغییر وضعیت اقتصادی در جهت تامین مسکن احتیاج دارند. آمریکا یک کشور ثروتمند و با سطح معیشت بالا ارزیابی می شود ولی تعداد بی مسکنان هر روز افزایش می یابد. ما با مشکل بهداشت و درمان مواجه هستیم. لیست اقداماتی که باید در این مملکت انجام شود بسیار زیاد است. بقول فعالین ضد جنگ، ما

*کارگر امروز: بنظر شما جنبش کارگری باید چه خواستهایی را در این وضعیت جنگی مطرح کند؟
*ج.ت: تاکر: ما قبل از هر چیز باید جنگ را خاتمه دهیم. از نقطه نظر کارگران آمریکا جنگ باید خاتمه داده شود. همانطور که قبلاً در رابطه با موضع کمیته کارگری علیه جنگ گفتم ما خواهان آتش بس همه جانبه و نقش سازنده سازمان ملل و نه نقش کمک کننده آمریکا در قدر قدرتی این کشور علیه کشورهای دیگر هستیم. ما خواهان نقش سازنده سازمان ملل در جهت برقراری صلح میباشیم. ما از صدام دفاع نمی کنیم و تحت هیچ شرایطی موج تهاجمی که صدام حسین راه انداخته است را تشویق نمی کنیم. ولی در عین حال تاثیر و نقش غالب آمریکا در میان متفقین

کیم مودی از فعالین سرشناس جنبش کارگری آمریکا در گفتگو با کارگر امروز:

انترناسیونالیسم واقعی یک نیاز مبرم است

تظاهرات ضد جنگ در آمریکا

زیادی می کند، حداقل در بین توده کارگران سفید پوست این حمایت موجود است، ولی وقتی ویرانی ناشی از این جنگ بر ملا شود، وقتی اخبار جنایاتی که توسط بمبارانهای آمریکا و نیروهای دیگر ائتلافی بر علیه مردم عراق و کویت صورت گرفته رو شود و مردم از تلفات عظیم انسانی این جنگ کاملاً نامربوط به منافع کارگران مطلع شوند، علیه همه اینها عکس العملی صورت خواهد گرفت. این احساس شکل می گیرد، (در مورد جنگ ویتنام با تاخیر شاهد آن بودیم) که این سیاست و دولتی که آنرا پیش برد به هیچ وجه با منافع کارگران همخوانی ندارد. منظور این نیست که این عکس العملی است که در اکثریت شاهد آن خواهیم بود. اما از نظر دامنه و قدرت از آنچه در گذشته طولانی شاهدش بودیم، قویتر خواهد بود. من معتقدم در جنبش کارگری عناصری وجود دارند که از تجربه ویتنام، تجربه کار همبستگی با کشورهای آمریکای لاتین، و همینطور آفریقای جنوبی برخوردارند. وقتی مردم به خودشان بیایند و متوجه شوند که این نظم نوین جهانی تلاشی است برای آنکه همان نظم قبلی جهانی بردوام بماند، یعنی وضعیتی که سلطه کشورهای ثروتمند بر جمعیتی که ۸۰ درصد جمعیت جهان را تشکیل می دهد حفظ شود، در برابر آن عکس العملی نشان خواهند داد. زیرا بروشنی می توان دید که در این جنگ هیچ چیز وجود ندارد که سطح زندگی کارگر آمریکا یا چیز دیگری که مربوط به او یا کس دیگری شود را بهبود بخشد.

آمریکا در قرن بیستم حمایت کند، دیگر قابل قبول نیست. انترناسیونالیسم واقعی یک نیاز مبرم است تا بتوان از پس قدرت شرکتهای چند ملیتی برآمد. این مسئله ای است که هر چه بیشتر دارد در جنبش کارگری مطرح می شود. البته جنگ از این نظر یک عامل منفی است چون عرق ناسیونالیسم و وطن پرستی مردم را تشدید می کند و مسیب هرگونه طرز تلقی راسیستی است. زیرا چنین طرز تلقی ای را در رابطه با مردم عرب و خاور میانه بطور مشخص و همینطور مردم جهان سوم و رنگین پوست بطور علی العموم بوجود آورده است. اینجا چیزهایی است که در طبقه کارگر آمریکا و همینطور در سطح جهانی تفرقه ایجاد می کند. این قطعاً یک گام به عقب است. اما از سوی دیگر اینرا برجسته می کند که انترناسیونالیسم حتماً باید بخشی از برنامه اجتماعی جنبش کارگری را تشکیل دهد. همچنین بر این نیز تاکید می گذارد که جنبش کارگری باید به منافع گروههای ملی و نژادی مختلف و همینطور زنان در آمریکا توجه کند. به یک بینش عمومی تر اجتماعی از جنبش کارگری نیاز است. به اعتقاد من، در جنبش کارگری گرایش برای این بینش وجود دارد. هر چند گرایش غالب در این جنبش بهیچوجه نیست. ممکن است از دل این جنگ بالا رفتن درک طبقاتی و شاید انترناسیونالیسم در جنبش کارگری بیرون بیاید. هر چند در شرایط فعلی توده کارگر از این جنگ حمایت

"کیم مودی" یکی از فعالین سرشناس جنبش کارگری آمریکا و از بنیانگذاران نشریه کارگری "لیبر نتز" است. علی جوادی همکار کارگر امروز پیرامون جنگ خاور میانه با کیم مودی گفتگویی داشت. از آنجا که با پایان جنگ مسائلی که در بخشهایی از این گفتگو مطرح شده موضوعیت خود را از دست داده است اینجا تنها بخشهایی از این گفتگو را که هنوز می تواند مفید باشد خواهید خواند.

عمده در آن آلمان نقش غالب را دارد. این نکته که این سه برای حفظ تسلط شمال بر جنوب با یکدیگر رقابت می کنند در حقیقت منافع آنها را تشدید می کند. این جنگ معین جنگی بر سر نفت است، نه به این معنای محدود که شرکتهای نفتی فقط آنرا می خواهند، بلکه به یک معنای وسیعتر و دهشتناکتر، یعنی اینکه سرمایه جهانی، شرکتهای چند ملیتی، بین توانایی شان در رقابت با یکدیگر و در عین حال ایجاد قدرت سیاسی - نظامی که بتواند نظم سیاسی - اجتماعی مطلوب آنها را در این کشورها حفظ کند، ارتباطی می بینند. از اینرو، تهدید اصلی صدام حسین فی نفسه نیست، بلکه تهدید عمومی تر ناسیونالیسم عربی، ناسیونالیسم و جنبشهای انقلابی در کشورهای جهان سوم علی العموم است.
*ک.ا: بنظر شما با توجه به تغییراتی که در جهان دارد رخ می دهد، و همینطور با توجه به تحولات داخل آمریکا، کارگران باید چه مطالبات اجتماعی را در صدر جنبش شان در این شرایط قرار دهند؟
*ک.م: البته جنگ بانه ای خواهد

*کارگر امروز: دولت بوش از یک نظم نوین جهانی صحبت می کند. نظر شما درباره این نظم نوین جهانی چیست، و تاثیر آن بر طبقه کارگر آمریکا و جهان را چه می بینید؟
*کیم مودی: وقتی بوش از نظم نوین جهانی حرف می زند منظورش اساساً این است که تقابل شمال و جنوب جای تقابل شرق و غرب را گرفته است. نه فقط جنگ خاور میانه بلکه پیش از آن، تهاجم به پاناما و گرانادا، جنگ کم دامنه در نیکاراگوئه و السالوادور نیز همه نشانگر این نکته هستند که از نظر صاحبان قدرت در آمریکا، کشورهای غربی و ژاپن، حفظ و حتی توسعه غلبه اقتصادی یعنی تحمیل نظم مورد نظرشان در کشورهای جهان سوم، باید نکته دیگری را هم اضافه کنیم، هر چند در ظاهر متناقض بنظر می رسد، در کنار این وضعیت ما شاهد عروج سه بلوک اقتصادی مغایر در بین کشورهای سرمایه داری پیشرفته هستیم یعنی بلوک آسیا که در راس آن ژاپن قرار دارد، بلوک آمریکای شمالی به سرکردگی ایالات متحده، و بلوک کشورهای جامعه اروپا که بطور

یدالله خسرو شاهی از رهبران کارگران صنعت نفت:

کارگران صنعت نفت هویت خود را باز یافتند

* کارگزاران: نظرات در مورد اعتصاب اخیر کارکنان نفت چیست و آنرا چگونه ارزیابی می کنید؟

* یدالله خسرو شاهی: اگر یادتان باشد در مصاحبه قبلی با کارگر امروز که چند ماه پیش با هم داشتیم من روی این مساله تاکید داشتم که در حال حاضر و بخصوص پس از جنگ مسله اصلی کارگران بطور کلی کسب هویت از دست رفته خودشان است که طی چندین سال توسط رژیم اسلامی گرفته شده است و کارگران را از خود بیگانه کرده است. کارگران ایران می خواهند بعنوان یک طبقه قد علم کنند. کارگران در حال حاضر با تمام نیرو و انرژی می خواهند به دولت بقبولانند که بایستی آنها را حساب بیاورد و کارگران بعنوان یک طبقه وجود دارند. این خواست اولیه کارگران بوده و هست، حال بایستی بهانهایی برای آن تراشید. نزدیکترین و ملموس ترین خواستها مزیایاتی است که طی این چند سال از کارگران پس گرفته اند و یا در سالهای قبل از انقلاب کارگران برای آنها مبارزه کرده اند. حال بستگی به وضعیت کارگاه دارد، در نفت مسله مسکن و جیره خواربار عمده می شود، در جای دیگر طبقه بندی مشاغل و غیره. اما در مرحله اول موضوع اصلی قبولاندن ضمنی اعتصاب به رژیم و دریافت حقوق زمان ایام اعتصاب است.

شما فکر کنید چه شده که شاگرد و مرید اصلی امام، رئیس جمهور، روز بیست بهمن دستور می دهد که دو ماه عیدی به همه کارکنان نفت پرداخت شود. در صورتیکه افزایش عیدی جزو خواسته کارکنان در مقطع فعلی نبود. خوب شما اسم این را هر چه می خواهید بگذارید من می گویم کارکنان نفت هویت از دست رفته خود را باز یافتند و این تازه گام اول است و می دانید که خواستها همواره وجود دارند چون استثمار هست.

از طرفی حرکت اخیر فنگران به دولت این را فهماند که دستگیری و اعدام و عدم وجود تشکل علنی هیچگونه تأثیری در روند مبارزه ما ندارد و غیرمتم تمامی مشکلات عدیده ای که سد راه حرکات ما بوده در مقطعی حرکت خواهیم کرد که رژیم هیچ راه علاجی جز قبول خواستهایمان نداشته باشد و ناچار خواستهای ما را قبول کند.

البته این گام نخست است، ما در طی سالها مبارزه فنگران بجز دوران انقلاب بیاد نداریم که عموم کارکنان نفت هم از کارگر و کارمند متحده دست به اعتصاب بزنند و می بینیم که در اولین حرکت خود در رژیم اسلامی تمامی کارکنان نفت از گاز و

نه بعنوان گروه و نخبه و غیره، بلکه تنها بعنوان دوست و همکار و همفکر و هم نظر در جهت پیشبرد مسائل خودشان. در هر قسمت تعداد آنها معمولاً به چند نفری می رسد که حرفشان برای بقیه کارگران حجت است و گفتههایشان قابل قبول. همین ها می نشینند و باهم تبادل نظر می کنند و طی مدت زمانی به آرامی نظراتشان را با دیگر کارگران در میان می گذارند و پس از آنجا افتادن نظرات، پیشنهاد فلان حرکت را می دهند. هنگامیکه قضیه جا افتاد و حدوداً نظر سنجی شد، آنوقت حرکت شروع می شود.

در حرکات متعددی که طی سالها به پیش می رود کارگران بخوبی درمی یابند که چه کسانی صمیمانه و بدون ترس از مشکلات متعدد پیشگام حرکتند و همین پیشگامان حرکت، تصمیم گیرنده و پیش برنده مسائل داخلی هستند. البته در حال حاضر باید به این مساله نیز توجه کرد که کارگران تجربه انقلاب و سازماندهی دوران پرتلاطم آن را نیز با خود دارند و توانسته اند از زیر یوغ حکومت نظامی هار - ساهاری - پیروزمندانه بیرون آیند. کارگران این تجربه عظیم انقلاب و دوران سازماندهی تشکیلات مخفی آن زمان را که حکم تیر رهبرانش از طرف حکومت نظامی صادر شده بود با خود حمل می کنند. موضوع مهم دیگری که باید یادآور شد اینستکه کارگران هیچگاه در گذشته به هیچ نماینده ای چک سفید نداده اند و اعتماد مطلق نکرده اند. همواره او را در جریان حرکت مورد نظر داشته و در صورت پیش بردن مسائلمان از او حمایت کرده اند.

در گذشته خیلی بندرت کارگران پیشرو خود داوطلب نمایندگی می شدند مگر در موارد خیلی خاص و استثنائی، همواره افرادی را برای نمایندگی پیشنهاد می کردند که سابقه درگیری زیاد با کارفرما نداشته و بطور نسبی مورد اعتماد گروهی از کارگران باشند.

* ک.ا: در گذشته تشکلهای علنی کارگران وجود داشت مانند سندیکا و اتحادیه و سازمان کارگران، آیا کارگران خواستهایشان را از این کانالها پیش می بردند و یا بصورت دیگر.

* ی.خ: یکی از سنتهای جا افتاده در نفت، حالت تهاجمی و زیر سؤال بردن نمایندگان از طرف کارگران است، مثلاً یک خواسته از طرف کارگران به نمایندگی و یا نمایندگان پیشنهاد می شد که دنبال آن را بگیرد، همواره در هر مورد کارگران با فشار و سر و صدا از نماینده می خواستند که این خواستشان چه شده، نتیجه را بگوید. ساعت به ساعت و روز بروز آنها نه از طرف گروهی خواص - از طرف فرد مورد کارگران - همواره نماینده مورد

بازخواست بود و به او فشار می آوردند که این کار را بکنند و نتیجه را بگوید. مثل بعضی از کارگاهها و یا شکل جافتها در اتحادیههای غرب نبود که نمایندگان جوابگوی کارگران نباشند و یا اصولاً کارگران فشاری به نمایندگان نیاوردند. از این رو چنانچه نماینده بدنبال خواستها نمی رفت و یا بشکلی می خواست با کارفرما تباخی کند، پس از مدتی کارگران سرو صدایشان در می آمد و همانطور که گفتم از طریق همان کارگران معتمد خود دست به حرکاتی می زدند. اصولاً منتظر اقدام سندیگا و نماینده و غیره نمی نشستند. کافی بود موضوعی یک هفته، یک ماه مورد بحث و صحبت کارگران واقع شود و پس از آن تصمیم در مورد حرکت بعد آن را بگیرند. در گذشته ما هیچ حرکتی را نداشته ایم که از طریق اتحادیه به پیش برده شود، تمامی اعتصابات از کانال صحبت با کارگران و تبادل نظر داخلی به پیش می رفت - حتی نمایندگان که با کارگران همگام بودند در مواقع اعتصاب مجبور می شدند که سخنرانی کنند که اعتصاب غیرقانونی است و همه باید سر کار بروند، ولی کارگران این موضوع را بخوبی می دانستند، چون تصمیم از قبل گرفته شده بود و تنها همان جمع پیشرو بود که (در بعضی از پالایشگاهها و دیگر مناطق نفت نماینده هم یکی از آنها بود) تصمیم نهائی را می گرفتند و این سنت عالی هنوز در میان کارگران وجود دارد، حالا شما می بایید بگویید از طریق فشار روی شوراها و یا طرد شوراها و یا مجمع عمومی در پی و یا اتحادیه سراسری، کارگران باید حرکات خود را به پیش ببرند.

در صورتی که اصولاً مسله فرق نمی کند و هیچ تشکیلاتی در صنایع بزرگ بطور قانونی وجود ندارد که کارگران بتوانند از طریق آنان خواستهایشان را به کرسی بنشانند.

* ک.ا: با توجه به تصویب قانون کار جدید، نظرات در مورد تشکلهایی که در قانون کار آمده چیست، و آیا بنظر شما کارگران نفت و یا بطور عموم بقیه کارگران استفاده ای از این قانون در مورد ایجاد تشکل علنی خواهند کرد یا خیر؟

* ی.خ: در قانون کار جدید که تازه بتصویب رسیده چند نوع تشکل برای کارگران در نظر گرفته شده، شورای اسلامی، انجمن صنفی، تشکیلات سراسری انجمنهای صنفی. خوب می دانید که این تنها اسم تشکل است که کارگران می توانند برای خود ایجاد کنند. حال می ماند به چگونگی قوانین این تشکلهای که در قانون قید شده وزارت کار مسئول تنظیم اساسنامه این تشکلهاست. می دانید که وزارت کار اساسنامه شوراها را چند سالی است تدوین کرده و بتصویب هم رسانده و اجرا می شود

بقیه از صفحه ۳

چهار سال اول مه...
اول مه ۶۷

در سال ۶۷ مقامات اداره کار اعلام توافق با محل پیشنهادی کارگران برای برگزاری مراسم شان را تا ظهر روز ۱۱ اردیبهشت بتعویق انداختند، با این وجود کارگران با بی اعتنایی به شرایط پیشنهادی آنها و با آمادگی از پیش محل برگزاری مراسم در سندنچ را تعیین کردند و کارشنکی مقامات را خنثی ساختند. علاوه بر مراسم اول مه در دبیرستان "رنج آوری" سندنچ و با جمعیتی قریب چندین هزار نفر، مراسم دیگری در دامنه کوه آبپدر و دهها مراسم کوچکتر در اجتماعات قریب صد نفر در محلات کارگری برگزار شد. همچنین در شهر مهاباد نیز کارگران ناوایی کار را تعطیل کردند، کارگران ساختمانی کوی فرهنگیان در محل کار اول مه را جشن گرفتند و چندین مراسم دیگر با شرکت دستفروشان و سخره داران در محلات زحمتکش نشین شهر مهاباد برپا شد.

ولی چه از آب درآمده حرف دیگری است. تنها در کارگاهها و صنایعی کوچک آنها تعداد خاصی که مورد تأیید انجمن و سپاه و وزارت کار هستند می توانند به نمایندگی انتخاب شوند و اصولاً در کارگاهها و صنایع بزرگ ایجاد شورا با تصویب وزیر مربوطه است.

من فکر می کنم انجمن صنفی هم وقتی وزارت کار اساسنامه آنرا تنظیم کند و برای تصویب به هیات دولت بدهد چیز بهتری از اساسنامه شوراها و صنایع است. انجمن صنفی اسلامی از آب در نمی آید و قطعاً کارگران و همان قید و بندهای شوراها و صنایع اسلامی در آن گنجانده می شود. پس من فکر می کنم کارگران نتیجه ای از تصویب قانون کار عایدشان نخواهد شد و تنها در کارگاههای کوچک ممکن است انجمنهای صنفی بوجود آید که آنها دست کمی از شوراها نخواهند داشت. ولی بخوبی می دانیم که حرکت هست و اعتصاب وجود دارد و بودن یا نبودن تشکل علنی هیچ تأثیری در مبارزه کارگران ندارد و آنها حرکات خود را به پیش خواهند برد. حال در بعضی از کارگاهها و کارخانجات از طریق فشار و افشای ماهیت ضد کارگری شوراها، در بعضی از کارگاهها از طریق مجمع عمومی و تصمیم گیری جمعی در آن مجامع و در صنایع دیگر با توجه به وضعیت آن صنعت، شکل خاص پیشبرد حرکات را درون خود دارد.

* ک.ا: بنظر شما ایرانیان خارج از کشور چه کمکی در این رابطه می توانند به فنگران بکنند؟

* ی.خ: صدای اعتراض و اعتصاب آنان را بکوش جهانیان برسانند. از طریق اتحادیههای کارگری به سفارتخانههای جمهوری اسلامی و وزیر نفت و کار ایران تکرار بفرستند و دخالت نیروهای نظامی در نفت را محکوم کنند.

از طریق اتحادیههای کارگری به کنفرانس بین المللی کار فشار آورند که بخاطر عدم اجرای مصوبات این کنفرانس توسط رژیم اسلامی نمایندگان این رژیم را به کنفرانس راه ندهند. از طریق کنفرانس بین المللی کار هیاتی برای بررسی وضع کارگران به ایران فرستاده شود. از طریق رادیوهای که صدایشان در ایران شنیده می شود و شونده زیاد دارد حمایت اتحادیهها را از فنگران اعلام کنند و از اتحادیهها خواسته شود که خبر اعتصاب را به روزنامههای کثیرالانتشار بدهند و از رادیوها بخواهند که این خبر را پخش کنند.

بهر طریق که می دانند حمایت خود را از کارگران را به گوش برسانند و در جریان حرکات بعدی دولت در ارتباط با فنگران باشند که در صورت دستگیری خبر آنها فوراً پخش کنند و ماهیت ضد کارگری رژیم اسلامی را افشا نمایند.

اعتصابات کارگری کانادا در سال ۹۰

مبارزات کارگری در کانادا شمالی ترین بخش قاره آمریکا در سال ۹۰، اساساً برای دستیابی به قراردادهای جدید کار مبتنی بر افزایش دستمزد و بهبود شرایط کار بود.

ماههای اول سال ۹۰ با یک موفقیت کارگران کارخانه تولید برق هیدرو همزمان بود. روز یکشنبه اول آوریل، یک ساعت پیش از اعلام اعتصاب اتحادیههای کارکنان خدمات عمومی کانادا برای افزایش دستمزد، مدیریت در جریان مذاکره با اتحادیه ناچار از پذیرش خواست کارگران شد و از اول آوریل ۶/۹٪ به دستمزد در این بخش افزوده شد. در فاصله ژوئن تا سپتامبر ۹۰ موجی از اعتراضات کارگری سرتاسر کانادا را فرا گرفت. اعتصاب دهها هزار کارگر الکترونیک در اوتاریو و ۶ هزار کارگر بخش لوله کشی برای افزایش دستمزد بعد از

اتومبیل سازی قرار گرفت. این اعتصاب بعد از ۸ روز با موفقیت به پایان رسید و قرارداد جدید کار از جانب اتحادیه برای کارگران هر سه کمپانی اتومبیل سازی فورد، جنرال موتورز و کرایسلر لازم الاجرا اعلام شد.

همزمان با اعتصاب کارگران صنایع اتومبیل سازی، اتحادیه کارگران پست کانادا با ۴۵۰۰۰ عضو نیز بمنظور بستن قرارداد جدید کار در اواخر ماه سپتامبر تهدید به اعتصاب کردند. دستیابی به قرارداد جدید کار با مطالبات بالاتر، همچنین مضمون مبارزه ۱۱ هزار کارگر فروشگاهی زنجیره ای کانادا در اواخر تابستان همین سال بود. آنها نیمی ساعت پیش از آغاز اعتصابشان توانستند به قرارداد جدیدی با تضمین افزایش دستمزد بخشهای مختلف کارگران و کار داوطلبانه برای روزهای یکشنبه با دستمزد دو برابر دست یابند. از دیگر اعتصابات کارگری در ماه سپتامبر سال ۹۰ اعتصاب ۵۰۰ معدنی در اعتراض به شرایط کارشان رسیدگی به شرایط کار پایان یافت.

اول مه ۶۸

در اول مه ۶۸ کارگران سندنچ با تجمع در محل مراسم و در ساعت مقرر عملاً مقامات دولتی را در مقابل عمل انجام شده قرار دادند و با در اختیار گرفتن سالن ورزشی شهر و در میان شور و هیجان هزاران شرکت کننده، جشن اتحادیههای شان را برگزار کردند. راهپیمایی پس از مراسم این سال عملاً حکومت را در وحشت فرو برد. علاوه بر این، در شهر سندنچ کارگران کارخانه شاهر در محل کار، و بسیاری از کارگران و مردم زحمتکش در محلات کارگری به جشن و سرور پرداختند. در این سال شهرهای مهاباد، سقز و مریوان نیز شاهد برپایی چندین مراسم کارگری بود. در مهاباد تعداد زیادی از مراکز کارگری تعطیل شد، جمعاً و معافاً کارگری و همچنین کارگران کارگاههای کوچک اول مه را جشن گرفتند. کارگران ساختمانی در این روز تصمیم به افزایش دستمزدشان را به اجرا گذاشتند. در شهر سقز نیز کارگران چند مرکز کارگری کار

استن و ایر فعال قدیمی و سرشناس جنبش کارگری آمریکا :

با تحقیر می گویند کارگران با هر چه سرشان بیاید می سازند

"استن وایر" یکی از فعالین قدیمی و سرشناس جنبش کارگری آمریکاست. وی در سال ۱۹۴۳ به اتحادیه ملوانان کلمبیا پیوست و بعنوان نماینده ویژه اتحادیه ملوانان پاسیفیک وظیفه از بردن فساد در این اتحادیه را بعهده گرفت. وی که از عهده این وظیفه اش بخوبی برآمد به انجمن گوناگون مورد اذیت و آزار قرار گرفت. از آن زمان تا کنون هر چند او دیگر هیچ شغل اتحادیه ای قبول نکرد اما یک فعال ثابت قدم رفرم در جنبش اتحادیه ای و افشاگر بوروکراسی اتحادیه ای بوده است. علی جوادی همکار کارگر امروز در آمریکا گفتگوی طولانی با وی داشته است که قسمت اول آن در شماره قبل درج شد و بخش دوم و پایانی آنرا در این شماره خواهید خواند.

ک.ا: ما در طول این گفتگو درباره نقش بوروکراسی و مقامات اتحادیه ای در جنبش کارگری صحبت کرده ایم. درباره تلاشی که جنبش رفرم تاکنون انجام داده و انتقاداتی که شما نسبت به این تلاشها دارید، صحبت کردیم. اما نظرات راجع به افق و تلاشی که می تواند شرایط کارگران را بطور اساسی متحول سازد، چیست، منظور چیزهایی که می تواند موقعیت کارگر را به مثابه کسی که مجبور است نیروی کارش را هر روز بفروشد، دگرگون سازد؟

ا.و: در اوضاع کنونی، احتمالا اکثریت چپ ها و روشنفکران رادیکال که از طبقات متوسط جامعه آمده اند توقعاتشان از طبقه کارگر هر چه کمتر می شود. الان کار شخصی مانند "مایک دیویس" به جایی رسیده که می بپردازد محل کار محل اصلی سازماندهی کارگران نیست. بنظر او اگر کسی این نکته را تا الان نفهمیده باشد، هیچی نفهمیده است. البته او تنها نیست. خیلی ها می گویند از کارگران دیگر چیزی باقی نمانده است. آنها با تحقیر می گویند که کارگران هر چه بر سرشان بیاید با آن می سازند. البته از این حرفها تا وقتی یک انفجار اجتماعی رخ نداده است، خیلی زده می شود. وقتی اوضاع بحرانی شود، دوباره همان آدمها به کارگران ایمان می آورند. به این ایمان می آورند که تحول مترقی جامعه متکی به نیرو و قوای است که حی و حاضر وجود دارد. همین آدمها دوباره قوت قلب می گیرند. به جنبش برمی گردند، طوری که گویا هیچوقت آنرا ترک نکرده بودند.

در مقابل یکی از کارهای مهم ما نشان دادن قدرت واقعی کارگران است. این کار نه فقط توده های کارگر را، اعم از کارگر صنعتی یا اداری، آموزش می دهد بلکه روشنفکران را هم ترغیب می کند که تسلیم اوضاع نشوند و امیدشان به طبقه کارگر را از دست ندهند.

هر جنبشی که از یک نیروی موثر تبدیل شود بی برو برگرد به شیوه ای قهرآمیز از طرف دولت و سرمایه داران مورد حمله قرار می گیرد. حال می خواهد این جنبش فمینیستی باشد یا جنبش همجنس بازان یا جنبش دفاع از حقوق مدنی یا هر چیز دیگر. تنها راه ما مجهز ساختن خود به چیزی است که بتواند با آنها مقابله کند. این یعنی قدرت قطع جریان برق را داشتن، جلوی انتقال مواد سوختی را گرفتن، چرخها را از حرکت باز ایستاندن. تنها کسانی که می توانند این کارها را انجام دهند همان کسانی هستند که این کارها را انجام می دهند.

بنابراین کسانی که می گویند محل کار دیگر اساس سازماندهی کارگران را تشکیل نمی دهد، بهتر است همین محلهای کار را ببندند. اگر واقعا بشود چنین کاری را کرد در انصورت دیگر اصلا امیدی نیست. □

بعنوان یک نیروی واحد در مقابل کمیتهای باستانند. چیزی که اتفاق افتاده دقیقا عکس آن است. وجود این ارگان سراسری باعث شده است که کارفرماها با خیال راحت به کارگران یک محل کار حمله کنند زیرا می دانند که اتحادیه حمایت کارگران سایر کارخانجات را جلب نمی کنند و آکسیون حمایت آمیز سازمان داده نمی شود.

هم اکنون هیچ جنبش توده ای کارگری وجود ندارد که اتحادیه جدید تشکیل دهد. این روند را در "نیو دایرکشن" (اپوزیسیون رسمی و درونی اتحادیه کارگران اتومبیل ساز آمریکا) که برای رفرم و دموکراسی در این اتحادیه مبارزه می کند) به رهبری "جری تاکر" اصلا نمی بینم. بنظم دوره تشدید لیبرالیزاسیون و بازگشت به روزهای طلایی "رویتز" در پیش است. در این دوره ما شاهد انفجارها و مقاومت خواهیم بود و از دل آنها اشکال جدید سازمانی بوجود خواهند آمد.

ما می توانیم از حالا اوضاع را آماده کنیم. کاری که مثلا همین الان مشغول آن هستیم. ما می کشیم آکسیونهایی که خود کارگران به آن دست می زنند و اشکال جدید سازماندهی و شکل را به همراه دارد را بررسی کنیم. می کشیم پیشنهادات کارگران که در زندگی واقعی تجربه شده است را فرموله کنیم و روی کاغذ بیاوریم. ما اینها را به کارگران عرضه می کنیم تا درباره بهترین انتخاب ممکن بازنمایی کنند.

ک.ا: شما از جنبش رفرم مانند "تی.دی.یو" (اپوزیسیون رسمی درونی اتحادیه رانندگان کامیون آمریکا) که برای دموکراسی و رفرم در این اتحادیه مبارزه می کند) و "نیو دایرکشن" انتقاد کردید. بنظر شما اشکال کارشان چیست؟

ا.و: "تی.دی.یو" کارگران را مدامتاً خارج از محل کار بسیج کرد. این کار ما همیتا بوروکراسیم به همراه می آورد. تا آنجا که من می دانم "تی.دی.یو" هرگز یک ساختار جدید برای اتحادیه رانندگان کامیون ارائه نداده است. هرگز فراتر از انتخاب چهره های جدید برای اشغال قلعه های اتحادیه نرفته است. فعالیتهای "نیو دایرکشن" نیز تفاوتی با شکل فعالیت "تی.دی.یو" ندارد.

البته ما از این سازمانها حمایت می کنیم. وجود این دو سازمان باعث شده است وضعیت کنونی خیلی بهتر از گذشته باشد. ولی در عین حال باید بتوانیم به آنها برخورد انتقادی داشته باشیم. البته موضع انتقادی داشتن به سازمانی که فعالیت مفید انجام می دهد سخت ترین کار است. حق انتقاد را باید برسمت شناخت. حتی اگر آنها انتقاد را قبول نکنند ما انتقادمان را می کنیم. البته رابطه شان با ما باز باشد ما میل به دیالوگ هستیم.

را مد نظر دارد و نه گروههای سیاسی.

ا.و: فکر نمی کنم که اکنون حتی ۱ درصد کارگران این کشور هیچ نوع رابطه ایدئولوژیک یا سوسیالیسم یا چیزی شبیه آن داشته باشند. اینروزها تعداد معدودی سوسیالیستهای ایدئولوژیک و کمونیستهای رادیکال در صنایع وجود دارند که خیلی از آنها در سکتاریسم غوطه ورند. نود درصد رادیکالهای آمریکا در دهه ۴۰ کمونیست بودند. البته اینها رهبری کارگری نداشتند. منظورش رهبری ای شبیه رهبری "آی.دی.یو. دی.لیسو" است. این مشکل از آنجاست که شکل سازمانی برخوردار بود که با شغل کارگران عجین بود و "بند و بستی" با انواع "جان آل. لویس" و یا "هری بریجز" نداشت. در صورتیکه حزب کمونیست آمریکا با این نوع افراد "بند و بست" داشت و سنت بسیار بدی بجا گذاشت. "بیل بیلی"، یکی از فعالین اصلی حزب کمونیست، هر کاری که "بریجز" می گفت، می کرد. او یکی از کسانی بود که بطور مثال حامیان فعال اعتصاب سال ۱۹۴۵ اوپراورها را اخراج کرد.

ما اکنون می کشیم خودمان را از بقایای آن دوره ای که حزب کمونیست در آن نقش اساسی داشت، رها سازیم. ما در یک دوره جدیدی بسر می بریم. این دوره ارزشهای جدید میطلبد. مهمترین مسئله اتحادیه های محلی خودمختاری است، جایی که کارگران هر محل کار می توانند در هر موردی خود تصمیم بگیرند و عمل کنند. ما حق خودمختاری خود را در دوره تشکیل "سی.آی.او" به ایده های توده ها در جنبش کارگری برپایمان بگویید. منظورش از سوسیالیست آن بخشی از طبقه کارگر است که عموماً منافع کل طبقه کارگر

بطور مثال کارگران و مردم کشورهای دیگر باید بتوانند انتقال یک کارخانه از آمریکا به کشورشان را قبول نکنند. همانطور که چند سال پیش هنگامیکه قرار بود روزنامه تایمز لندن را در دوسلدورف آلمان چاپ کنند، برای جلب همبستگی کارگران چاپ آلمان به دوسلدورف رفت و کارگران دوسلدورف از چاپ روزنامه امتناع کردند.

این الگوی اتحادیه ای است که ما به آن احتیاج داریم. به عبارت دیگر اتحادیه ای که بطور پارتهیزاتی بر اساس نیازهای مبارزه عمل می کند و نه بر اساس پروسه فرمال مذاکره قانونی. اتحادیه باید بر پایه حمایت کارگران در محل کار و شبکه حمایت خارج از محل کار در کشورهای مختلف بنا شود. ایده آل ترین وضعیت برای ما هنگامی است یک حزب واقعا کارگری شکل گرفته است و اتحادیه های نوین فاقد کارمندان تمام وقت حقوق بگیر هستند و با اتکا به سیستم انتخاب نماینده ایجاد شده اند. این نوع اتحادیه می تواند خطاب به کمیتهای پکویید که اگر شغلها بیکه از جنگ کارگران در آورده اند را پس ندهید اجازه نمی دهیم در این کشور بمانند، شما را بیرون می کشیم و کنترل کارخانه را در دست می گیریم. بدون داشتن چنین اتحادیه هایی ما شاهد حکومت مطلق یک عده خواهیم بود. بگذارید اینطور بگویم هنگامیکه که نمی توان به جمعیت بالغ کشور تماما شغل نیست و آدمهای نوجوان بجای آنها کار می کنند به اندازه کافی هم اعتصاب شکن بوجود می آید.

ک.ا: کمی درباره نقش بخش سوسیالیستی جنبش کارگری در شکل دادن به ایده های توده ها در جنبش کارگری برپایمان بگویید. منظورش از سوسیالیست آن بخشی از طبقه کارگر است که عموماً منافع کل طبقه کارگر

ک.ا: در سالهای اخیر ما شاهد این بوده ایم که پیشرفت تکنولوژی باعث کاهش تعداد کارگران در محل کار و افزایش بیکاری شده است. آیا بنظر شما با این وضع اتحادیه های سنتی قادر به حفظ اعضای خود و بسیج آنها مانند گذشته هستند؟ و آیا این شکل از اتحادیه که شما پیشنهاد می کنید قادر است از پس این اوضاع برآید؟

ا.و: کاهش تعداد کارگران در اثر کامپیوتریزه شدن و اتوماسیون، کارفرماها را برای کنترل ما با دشواری کمتری روبرو می سازد. این روند کنونی است. در جایی که سرمایه گذاری در بخش ماشین آلات در سطح بالایی قرار دارد کارفرما می ترسد که وسایلیش توسط کارگران صدمه بخورد و لذا ما را در وضعیتی قرار داده که باید در کنار یک نیروی ویژه امنیتی که برای نگهداری از این وسایل در محل کار مستقر شده است، کار کنیم. این نیروی ویژه یک نیروی فاشیست حاضر و آماده است. افراد آن اسلحه، باتوم، و وسایل مشابه دیگر حمل می کنند. برای مقابله با این نیرو در محل کار ما هم به اقدامی برای حفظ خود نیاز داریم. ماشین آلات و تکنولوژی جدید آنقدر گران هستند، که برای کارفرما صرف نمی کند که کار حتی یک لحظه متوقف شود. در نتیجه همه مذاکرات باید در اسرع وقت انجام گیرد. نمی توان به کارگران گفت که در طول دوره میانجیگری در بیرون کارخانه منتظر بمانند. برای ما این به معنی همبستگی تا آخرین لحظه مبارزه است. این حکم در عرصه بین المللی نیز صدق می کند. وقتی یک کارخانه در یک کشور وضعش بد می شود آنرا به یک کشور دیگری منتقل می کنند. کارگران باید همبستگی بین المللی داشته باشند.

پشتیبانی خود را از مبارزات کارگران جهان اعلام می داریم. "ما خواهان تعطیلی روز کارگر هستیم". ما کارگران کردستان پشتیبانی خود را از کارگران فلسطین اعلام می کنیم. "شرایط پیداشتی کار در کارگاهها"، "اعدام زندانیان سیاسی را محکوم می کنیم". و دهها موضوع دیگر از این قبیل مضمون سخنرانیهای ایراد شده توسط کارگران در مراسم اول مه چند سال گذشته در شهرهای کردستان و در مهینگها و اجتماعات وسیع کارگری بوده است که هزاران کارگر با حضور پر شور خود آنها را مورد تأیید قرار داده اند. این خواستها و مطالبات در قالب قطعنامه ای طی این چند سال در اجتماعات کارگری اول مه کردستان بیان شده اند و هر سال نیروی بیشتری را گرد خود جمع کرده اند. مراسم اول مه در ۴ سال گذشته در شهرهای کردستان نمایش قدرت نسل نوینی از کارگرانیست که با سرود انترناسیونال، با شعار "زنده باد آزادی، برابری، حکومت کارگری" بر پلاکاردهای مراسم شان و با طرح مطالبات جامع خود در مقابل رژیم اسلامی ایستاده اند. □

خواهان قانون کاری هستیم که با نظارت نمایندگان کارگران تدوین شده باشد. "بیمه بیکاری باید شامل همه کارگران بشود". "کارگران باید محفل و اجتماع کارگری در محفل مختلف جشن و سخنرانی و اعلام همبستگی با کارگران جهان و محکومیت رژیم در اعدام کارگر سخنران اول مه ۶۸ جریان داشت. در این سال در شهر سقز نیز کارگران ضمن تعطیل کار و تحریم مراسم دولتی، اول مه را در جمعهای خانوادگی و در تفریحگاههای اطراف شهر جشن گرفتند، شهر سقز هم به حالت تعطیل در آمده بود. در میوان، با نه و سردشت نیز در سال ۶۹ مراسم متعددی در نقاط مختلف شهر برپا شد. کارگران ساختمانی در میوان کار را نیمه تعطیل کرده و جشن گرفتند. کارگران ساختمانی سردشت دست از کار کشیدند و به اجتماعات و محافل دیگر در داخل شهر و بیرون آن پیوستند. اما برپایی اجتماعات کارگری اول مه از دل چنین فراز و نشیبهایی تازه محلی بود برای اعلام کفرخواست کارگری علیه وضع موجود. "ما

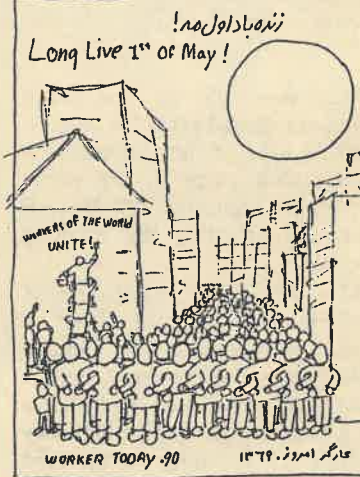
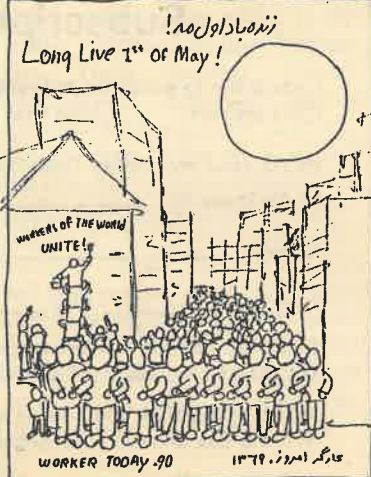
کار را تعطیل کردند اما ماموران حکومتی مانع از برگزاری مراسم در آنجا شدند. در سال ۶۹ گرچه مراسم علنی در سنندج برپا نشد اما در دهها محفل و اجتماع کارگری در محفل مختلف جشن و سخنرانی و اعلام همبستگی با کارگران جهان و محکومیت رژیم در اعدام کارگر سخنران اول مه ۶۸ جریان داشت. در این سال در شهر سقز نیز کارگران ضمن تعطیل کار و تحریم مراسم دولتی، اول مه را در جمعهای خانوادگی و در تفریحگاههای اطراف شهر جشن گرفتند، شهر سقز هم به حالت تعطیل در آمده بود. در میوان، با نه و سردشت نیز در سال ۶۹ مراسم متعددی در نقاط مختلف شهر برپا شد. کارگران ساختمانی در میوان کار را نیمه تعطیل کرده و جشن گرفتند. کارگران ساختمانی سردشت دست از کار کشیدند و به اجتماعات و محافل دیگر در داخل شهر و بیرون آن پیوستند. اما برپایی اجتماعات کارگری اول مه از دل چنین فراز و نشیبهایی تازه محلی بود برای اعلام کفرخواست کارگری علیه وضع موجود. "ما

سیمای شهر سنندج تغییر یافت. اعلامیه های اول مه وسیعا در شهر پخش شد. روز اول مه شهر سنندج به حالت نیمه تعطیل درآمد و مراسم خود را تعطیل کردند و به جشن و

خود را تعطیل کردند و به جشن و شادی و به بحث در مورد شرایط کار و زندگی کارگران در این جامعه نشستند. در شهر میوان و روستاهای اطراف آن هم کارگران ضمن تعطیل بخش زیادی از مراکز کارگری و شرکت در جمعها و محافلشان روز اتحاد کارگری را جشن گرفتند.

اول مه ۶۹

سال ۶۹ با نزدیک شدن اول مه در سنندج حکومت نظامی اعلام نشده برقرار بود، پیگرد فعالین کارگری در محیطهای کار افزایش یافته بود، کشتهای پلیس در سطح شهرهای کردستان و بخصوص سنندج چند برابر شده بود. همچنین چند روز قبل از اول مه خیر اعدام تعدادی از زندانیان سیاسی و از جمله یکی از سخنرانان اول مه ۶۸ در سنندج در شهر پیچید. رژیم در این سال با تدارک از پیشی و با تنگ کردن حلقه محاصره نظامی و قداره بندی عملا امکان برگزاری میتینگ وسیع و علنی را از کارگران سنندج گرفت. با این وصف از چند روز قبل از اول مه دولتی قاطعانه تحریم شد. کارگران کارخانه پوشاک کار را تعطیل کردند و با پوشیدن لباس نو و صرف شیرینی و برپایی رقص و پایکوبی به شادی پرداختند. کارگران کارخانه شاهو نیز

Every time I hear Bush say "New World Order", it makes me shudder

Jerry Tucker is a founder and the national coordinator of New Directions, a rank and file movement within the United Auto Workers (UAW) in the US. He talked to Ali Javadi, *Worker Today* co-worker in the US, about the Gulf war. Since with the end of the war, most of the issues discussed in this interview are no longer relevant, here we publish those parts of the interview which are of general significance.

What do you think of the so-called New World Order that Bush talks about?

I am not at all clear precisely what George Bush means when he says a New World Order. All I can tell you is that every time I hear him say it, it makes me shudder.

The fact is that George Bush's idea of a New World Order should always cause a working person in this country or in any other country to be very concerned. His entire record and the record of the Republican administration in this

country, and for that matter of quite a number of the Democrats as well, has *not* been one of supporting the economic and human rights of working people. A New World Order in the hands of George Bush is going to be an order that not only promotes multi-national capital, but in fact finds ways to support the corporatist agenda of exploiting workers on the altar of competition. Those who will suffer as a result of the New World Order that George Bush speaks of are not only those

workers in underdeveloped and undeveloped nations in Third World countries, but also workers in countries like the US and Canada and - if George Bush has his way - in Europe and other developed nations.

What has been the impact of the war on the auto workers?

Unfortunately it is a little difficult to determine the impact of the Persian Gulf conflict, and differentiate that from a recession that had

already begun in this country. The recession was in progress before the actual use of force began in the Gulf. It is a recession born of the entire period of the 1980s when there seemed to be an increase in the amount of activity on the part of the corporations and the government to distribute wealth away from working people, away from the consuming lower middle class people. It has been a major by-product of the domestic policies of the Reagan-Bush administration over the last decade or so.

American workers and American citizens and tax-payers had every right to expect a *peace dividend* after the cessation of the four-decade long Cold War. Workers here should have been able to feel the benefit of a shift in the priorities of this government. And now that the Bush administration has plunged us into another conflict in the world, we suddenly find that politicians, the media and the corporate community all are banding together and talking about the need to use the resources of this country to support the effort that George Bush has gotten us into. Apparently we are not going to see a peace dividend; and we have moved into a recession; one which, I happen to believe and which I have found on a day-to-

day basis, to be much deeper than what the government or the establishment are prepared to admit. It has definitely affected the lives of industrial workers, and auto workers particularly.

What demands do you think workers should press for at present, in light of the changes that are taking place in the world and also domestically?

The workers in this country need the economy turned around to solve things like the housing problem. US is supposed to be a wealthy country with great standards of living, but we have an increasing number of homeless people. We have an acute problem in health care; absolutely obscene corporate withheld responsibility to the people in terms of taking care of the sick. There are so many things that need to be addressed here. As people have been saying in some of the antiwar protests, we need to wage war on our own domestic conditions, on poverty, on homelessness, on the absence of health care, the joblessness and these type of conditions. We need certainly to begin the process of redistributing the wealth and value of our nation to the greatest majority of our citizens. □

They are trying to rebuild an old world order

Kim Moody has been an activist and organiser in the US labour movement for many years, and currently works for *Labor Notes* - a national publication that goes out to trade union activists. He talked to Ali Javadi, *Worker Today* co-worker in the US, about the Gulf war. Since with the end of the war, most of the issues discussed in this interview are no longer relevant, here we publish those parts of the interview which are of general significance.

What do you think of the so-called New World Order that Bush talks about?

When Bush talks about the New World Order, what he means is the fact that the North-South conflict, the conflict between basically the 24 richest countries of the world and the rest of the world, or the Third World, has supplanted the Cold War, i.e. the East-West conflict.

Not only this war (this war is a particularly graphic example of what they have in mind) but prior to this, the invasion of Panama, Grenada, the low-intensity conflict waged against Nicaragua, the war in El Salvador, and so on, are all indications that in the view of the powers in the United States and many of the other Western powers and in Japan, to maintain or even expand their economic dominance, they have to be willing to create their notion of order in the Third World. That of course means some kind of dominance. I would add to that - although it seems contradictory - the emergence of three conflicting economic blocs among the advanced capitalist countries: the Asian bloc headed by the Japanese, the North American bloc headed by the Americans, and the European Community basically dominated by the Germans. The fact that they compete against each other in maintaining Northern dominance over the South actually

increases their self-interest. ...

This particular war is a war about oil, not in the narrow sense that the oil companies *per se* want this, but in the much bigger, and more frightening sense, that international capital, multi-national corporations, see a connection between their ability to compete among themselves and at the same time find a politico-military power that would maintain the sort of politico-social order that they need in these countries. In this sense the big threat is not Saddam Hussein *per se*, but the much broader threat of Arab nationalism; nationalism and revolutionary movements in the Third World in general.

What demands do you think workers should press for at present, in light of the changes that are taking place in the world and also domestically? How is the war affecting the working people?

The war is going to be the excuse for cutting back further on all social programmes. You can see this in the Congressional budget that they have already had. There is a huge budget deficit that they cannot do anything about. And now along comes this incredibly expensive war. Even though the cost of it is somewhat shared by the other Western powers, it still stands there as a restraint.

The more the US becomes once

again the policeman of the world in the interests of all the advanced capitalist countries, the more difficult it would be for working people to win the very basic social needs in this country. We have a health crisis, a housing crisis, the growth of poverty, the incredible situation in the inner cities, which cannot be even addressed without a severe re-allocation of resources. The war is just one more thing that prevents that, by putting money into the effort of being the policeman of the world.

American labour only very belatedly, and then by and large in the wrong way, has come to realise that it *does* operate now in the midst of an international economy; that the isolationist view that it had in the past as a labour movement, i.e. that only the interests of American workers mattered, and which led the AFL-CIO leadership in particular to support virtually every military and political adventure of the US government in the twentieth century, that kind of a situation is no longer tenable; that a genuine internationalism among workers is absolutely essential if we are to tame the power of the multinationals. This is what is becoming more and more an issue within labour. The war is obviously a setback to that, because it heightens people's sense of nationalism and patriotism and raises all kinds of racist attitudes - in this case particularly, toward

Arab or Middle Eastern people in general, but also Third World people, people of colour. These are the things that divide the working class not only in the US, but also internationally. It is therefore a setback. But it also brings home the fact that internationalism has got to be an important part of the social programme of labour, and attention has to be paid to the interests of the different national and racial groupings and also women within the US itself.

There has to be a whole new, broader social view on the part of labour. I believe there is a trend in labour that is for this, but it is by no means the dominant one yet.

....

When people turn around and see that this New World Order is in fact an attempt to rebuild what was an *old* world order, namely the domination of the richest countries over the population representing 80 per cent of the people of

the world, I think there will be a reaction against it, because clearly there is nothing in this war that is going to improve the living standards or anything else of American workers.

How has the war affected the balance of forces between workers and capital in the United States?

In the short run I don't think it has had that much effect - in the sense that the unions were already so completely on the defensive. I don't think that has changed very much. However, the patriotic appeal to people to restrain their wage demands, etc, is something that will unquestionably come up if this war drags on. Demands will come from the government, from the corporations and from all the employers for the unions to "behave" themselves and stand by the war effort. Of course, this will be another ideological weapon for capital. □

In the Persian Section

In addition to the articles in the English section, the Persian section of this issue also includes:

- A review of the Iran Oil Industry workers' protests since the end of the Iran-Iraq war
- May Day 1990 in Iran
- Four years of May Day events in Iranian Kurdistan
- Friends of Worker

Today meet in L.A. • Living under Islamic brutality in Iran - letter to the Editor • Islamic Republic Labour Law is broken every day - an article on the new labour law in Iran • Interview with Stan Weir on the US labour movement • A review of workers' strikes in Canada, 1990.

News of workers' struggles are published in more detail in the Persian section.

Subscription Form

I would like to subscribe to *Worker Today* for a period of
 Six months   One year

Please send my *Worker Today* and bills to the following address:

Mr/Ms/Institution _____

Address _____

Postcode _____ City _____ Country _____

Send the filled form to WT address:
 WT, Box 6278, 102 34 Stockholm, Sweden

NOTE! In the USA and Canada send to:
 WT, PO Box 241412, Los Angeles, CA 90024, USA

Subscription Rates:

<i>Europe:</i>	<i>Eisewhere:</i>
1 Year SKr120	1 Year SKr180
6 Months SKr70	6 Months SKr100

• Institutions double the rates   • All prices include p&p.

Engineering workers conference in Britain:

New labour law in Iran denies workers' rights

WT News Service:

The following resolution was passed by the Divisional Conference of the Amalgamated Engineering Union (AEU), Construction Section, in October '90. It was also unanimously supported by the Conference in January '91 of the Scottish Division of AEU. The motion was proposed by Jim Fleming.

1. This Conference support the Iranian workers in their struggle to achieve basic rights. We strongly condemn the attempts of the Iranian Authorities to legislate the present draft of the LABOUR LAW. This draft openly violates the most fundamental rights of the workers of Iran. □

Soviet Union:

Miners' strike spreads

WT News Service:

A wave of strikes has hit virtually all the coalfields in the Soviet Union. Up to 300,000 miners, across 165 pits, are now on strike. The miners have formed a national strike committee to coordinate the action.

According to *Financial Times*, the national strike committee has

published a list of demands from all the coalfields calling for the conclusion of a new wage agreement for miners and for all other industries, resignation of President Gorbachev, and dissolution of the Congress of People's Deputies.

The strike has received support from workers in other sectors. Aviation and rail workers have pledged support, as well as work-

ers from six gold mines in the north who began a strike demanding 150 per cent wage rise.

The government has refused to negotiate, calling on the miners to end the strike before negotiations may begin.

The present strike is the biggest labour challenge to the Soviet government since the miners strike of summer of 1989. □

Interview with Hasan Uysal:

On the Turkish miners' strike

- The strike shook Turk-Ish union leadership
- Women's participation was magnificent

Hasan Uysal is the Secretary of the Human Rights Association in Turkey. He is closely involved with labour issues in Turkey and recently took part in the great miners' strike in the city of Zonguldak on behalf of the Human Rights Association. Reza Shahrestani, Worker Today correspondent, talked to Hasan Uysal about the miners' strike and the developments in Turkish unions. Excerpts:

Worker Today: How do you assess the Zonguldak miners' strike?

Hasan Uysal: I think to understand the significance of this strike, I'd better go back a little and explain the history of the union.

Of all the bad unions affiliated to Turk-Ish [pro-government trade union confederation], the Zonguldak Miners' Union was the worst. It would be a mistake to just say that it was an unsuccessful and collaborationist union.

I visited Zonguldak about one and a half months after the Gorizo explosion [the explosion in February 1990 in which 69 workers were killed]. I saw the union there. It was like a Mafia organisation. Where the employer and the government failed against the workers, the union would come in to do the job. In my view, the union had no connection whatsoever with the workers' interests, and worked purely as a Mafia organisation. The workers' entire rights had been trampled on and taken away with the blessing of the union. Striking was illegal, wages were unbelievably low, and the workers worked in severe conditions. When I entered the mine shafts I witnessed unimaginable scenes. The shafts could only be called 19th century shafts. The workers got no food, and much of the food they took down the mine would be devoured by huge rats. The workers were covered in mud, as they had to splash muddy water on the coal to prevent it from giving off coal dust which is carcinogenic.

This was the situation from the 12 September Coup [1980] to around 1988/89. There I came to

the conclusion that it would never be possible to transform this union. Whoever said anything against the union or the employer, would first be severely threatened. And when this did not work, he or she would get mysteriously killed in a "work accident"! In my view the majority of the industrial accidents in Zonguldak, especially those in which one to three workers lost their lives, were crimes committed by the union. The victims were brought to the surface, described as "industrially injured", while in fact they were deliberately killed underground. A horrifying climate reigned in the workplace. But then things got to a point when what we thought was impossible happened and transformed the union leadership from top to bottom.

In these developments, Shemsi Denizer, who had been trained in the public youth organisation of the Communist Party of Turkey, got to the leadership of the union. Even when he was active in the public organisation (the Progressive Youth Society), Shemsi Denizer was closely in contact with the Zonguldak Miners' Union. He was, in this sense, a very experienced youth. Presently he has no connection with this organisation or with the Communist Party of Turkey, but he has a Left and progressive background and is experienced in labour and union questions. Besides Shemsi Denizer, several previous members of the DISK union are now in the leadership of the miners union.

You took part in the miners' march from Zonguldak to Ankara in early January. Could you talk about that?

We were in the rallies in the town

of Zonguldak as representatives of the Human Rights Society. We were there once or twice a week, but during the march towards Ankara, we were there throughout.

On the first day of the march, we went towards the highway leading to Zonguldak, where we saw an amazing sight: the people of the area were waiting with food for the workers who might pass from that road in five to ten days' time. They wanted to accompany the workers to Ankara. This was not just a show of solidarity. They were looking forward to the struggle against the government, since they too were under economic and social pressure and were looking for a way to freedom along the path cleared by the workers.

Shemsi Denizer has accused the Turk-Ish leadership of being as much responsible for creating these anti-human conditions as the Turkish government. What

is your view?

This is precisely the case! During the whole two-month long Zonguldak strike, Mr Shokat Ylmaz, the General Secretary of Turk-Ish, did not even once go to Zonguldak to take part in this strike; not even for half an hour. It is not that he did not go, he *couldn't* go, because this strike shook the Turk-Ish leadership. Shemsi Denizer called that leadership for a Mafia leadership. He said it is not possible for the workers of Zonguldak alone, or a few unions within the Turk-Ish, to pull down the leadership.

My own view is that even if this movement cannot bring about a very radical change inside the Turk-Ish, it will certainly lead to important developments in it.

... They will never be able to bring down Shemsi Denizer. He is the general secretary of a union. ... But I believe that the present developments will lead to important changes in Turk-Ish leadership. The road has opened for such a change, for from now on labour activities will not be restricted to the mineworkers. The workers in reality have nothing to lose. They [the Turk-Ish leaders] have sold out permanently. So Shemsi Denizer is right.

Miners' rally in the city of Zonguldak

After the Coup, when the labour laws were being changed and the limited rights existing in the Constitution, and which irritated the coup d'etat regime, were being wiped out, the then First Secretary of Turk-Ish (Sadek Shileh) became Labour Minister. This means that he has put his signature, as Labour Minister, under all the decisions of the fascist coup.

Women took a significant part in this strike. What was their role?

Women don't work underground. But many work as typists, clerks, etc, outside the mine. All of them, along with the wives of the miners, actively took part in the strike - one hundred per cent. The women were very well organised and showed extra-ordinary resistance, in fact more than the men.

Did the workers win their demands?

No, they could not. In my view, Shemsi Denizer had no choice. About 15 Km before the highway, the workers were met by army barricades. If they wanted, they could ultimately somehow pass through the barricades. Once in the highway, no force would be able to stop them; at least one million people would enter Ankara. But what were they to do in Ankara? No body could guess what would happen in the end. It could lead to chaos. The miners' leaders recognised this. Apart from their own, they had no other organising force. ... So the union had no choice but to accept the appeal by the Labour Minister that workers return so that negotiations could begin. The conditions on the roads had also become very severe. I think they took the right decision.

For a year now workers have been protesting against the leadership of Shokat Ylmaz, calling for his resignation. They have even passed resolutions to this effect. What is your view on this?

Workers have been calling for his resignation not just for one year, but for 10 years. ... Before the Coup, Mr Ylmaz was a parliamentary representative on behalf of the right-wing Justice Party. He is a right-wing and pro-capitalist person. Only with help from above and by the Mafia tactics that I mentioned has he been able to stay at that position. In Turk-Ish one sixth of the members are women, but in the representatives' conference there was only one woman; and she had managed to take part thanks to her own personal efforts and persistence. □

IN BRIEF

COLUMBIA

8,000 workers of the government-owned Columbian oil company shut down oil production on February 8 in a 24-hour strike called to protest the murder of a union activist, writes *The Workers' Advocate*, published in the US. The murder was carried out by the government-linked death squads who have murdered thousands of leftist and trade union activists in recent years.

ARGENTINA

Argentina's government has threatened to sack striking railway workers unless they lift a month-long strike. The strikers, who are calling for a 200 per cent pay rise, said they would continue the action. The strike has won wide-spread public support.

NICARAGUA

Trade unions in Nicaragua are demanding wage increases of 600 per cent. The demand comes in the wake of the devaluation of the cordoba. The government has agreed to talks and offered pay rises of 300 per cent to public employees. The prices of some goods are expected to rise by up to 500 per cent.

BRITAIN

According to the Confederation of Shipbuilding and Engineering Unions, agreements have been signed which will cut working hours by two hours or more at 1,400 plants. The agreements affect at least 600,000 workers.

GREECE

Trade unions in Greece have signed two-year contracts containing pay levels lower than the rate of inflation. Real wages are expected to be down by about five per cent.

Eastern Germany:

Mass rallies against unemployment

WT News Service:

Eastern Germany is currently scene of the biggest demonstrations since unification against unemployment. According to the government's plans, more than 3.65 million workers employed in state enterprises are to lose their jobs. The unemployment in the east of Germany is presently around 30 per cent.

Over 100,000 people took to the streets of Leipzig and Karl-Marx-Stadt, and a number of other cities, on 18 March to protest against the government's policies - according to a report in *The Independent*. It was the second of the recently

resumed Monday night rallies in Leipzig.

Bizhan Behzadi, *Worker Today* correspondent in Germany, reports that the government's pretexts to justify the redundancies have become tiresome for the workers. Statements such as "Privatisation is proving too costly", "the eastern infrastructure is still too undeveloped for investment", "the old problems are many", etc., can't persuade the workers in eastern Germany to be more patient. They say: this is not the kind of unity we wanted or expected. However, the government bluntly claims that the crisis in eastern Germany is going to last longer than expected.

Demonstration in Berlin:
'The king is dead. Long live the king!'

Iran: Two-week oil strike wins

Government yields to demands after mass strike throughout the refineries

WT News Service:

Tens of thousands of oil workers in Iran have won a major victory after staging a massive two-week strike throughout the refineries from late December to mid January.

According to a report by the Communist Party of Iran, the workers succeeded in winning the major part of their demands, which included: a year-end bonus equivalent to two full months' pay, the implementation of an improved Job Classification Scheme, and a

42 per cent rise in the housing benefit.

The strike was the first all-out action in the oil industry since the great strike wave of 1978/79 which broke the back of the Shah's regime, involving the workers and employees from all sections. The Oil Minister and other government officials intervened directly to try and put an end to the action. 26 workers were also arrested during the strike, who were released after the strike was won. □

This is just the first step

Interview with Yadollah Khosroshahi about the oil strike

Yadollah Khosroshahi, prominent leader of the Iranian oil workers during the 1979 revolution, who now lives in exile, talked to *Worker Today* about the recent strike in the refineries. Excerpts:

Worker Today: How do you assess the recent oil workers' strike?

Yadollah Khosroshahi: As I said in a previous interview with *WT*, the main objective of the Iranian workers at the present time, particularly since the end of the [Iran-Iraq] war, is to reassert their identity. ... The workers want to stand up as a class; they want to make the government accept the fact that they must be taken into account and that they exist as a class.

The demands closest to hand are the benefits that have been wrested from them over the past number of years, or those that workers fought for before the revolution. However, the main issue for the workers

at the first stage is to force the government to implicitly recognise strike, and pay the workers' wages for the duration of the strike.

When the President orders that all oil workers and employees be paid a bonus equivalent to two months' wages, even though rise in the year-end bonus was not one of the current demands, what should one call this? I say the oil workers have won back their identity. This is only the first step. Demands and grievances always exist, because exploitation exists. ...

Except for the period of the [1979] revolution, we cannot recall any other time over the years of struggle by the oil workers when the entire work force in the oil

industry, blue collar as well as white collar, went on strike. In this first major action under the Islamic Republic, we saw that all the employees, from Gas and Petrochemicals down to Distribution, Pipelines and Telecommunications, came out on strike. This is a great lesson that the workers have learnt from the revolution. They gained this invaluable experience from the general strikes in the oil industry [in 1978/79]. We should expect further such steps in the future; steps which will be even better planned and thought out.

What can be done abroad to support the oil workers?

People should be informed of the oil workers' protest and the news

of the strike. Protest telegrams should be sent through the unions to Islamic Republic's embassies; the intervention by military forces in the oil industry should be condemned.

Pressure should be exerted through the trade unions on the International Labour Organisation (ILO) to bar the Iranian government's delegates from the ILO Conference, for this government's failure to implement the resolutions of the ILO.

A delegation team should be sent to Iran through the ILO to investigate the condition of the workers. ... And should more workers get arrested, the news of the detentions should be immediately put out, exposing the anti-worker nature of the Iranian regime. □

• We need to wage war on our own domestic conditions

Jerry Tucker, from the New Directions movement in the US, in interview with *Worker Today* p.10

• Internationalism has to be an important part of the social programme of labour

Kim Moody, from Labor Notes in the US, in interview with *Worker Today* p.10

• On the Turkish miners' strike

Interview with Hasan Uysal, from the Human Rights Association in Turkey p.11

• The new labour law in Iran denies workers' rights

Resolution by engineering union conference in Britain p.11